

Ο ΟΥΡΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ

Π

186639

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ Ο ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΑΝΣ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ

ΥΠΟ

ΣΗΥΡΙΑΩΝΟΣ ΖΩΧΙΟΥ

Κερκυραίου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΛΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1.22.98.0012

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΛΟΥΡΙΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΚΕΡΚΥΡΑ

1876.

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ.

Ὑπὸ διακαοῦς ζήλου φλεγόμενος πρὸς τὴν δραματικὴν τέχνην, ἐπεδόθην εἰς ταύτην ἀπ' αὐτῆς τῆς μικρᾶς μου ἡλικίας, καὶ πολλάκις προσεπάθησα ἐφ' ὅσον αἱ ἀσθενέσταται δυνάμεις μου τὸ ἐπέτρεπον νὰ φανῶ καὶ ἐγὼ χρήσιμος εἰς τὰς ἐνταῦθα κατὰ καιροὺς συστάσας Φιλοδραματικὰς Ἑταιρίας. Ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης ὀρμώμενος ἐπεχείρησα πρὸ τινος χρόνου καὶ τὴν συγγραφὴν τοῦ ἀνὰ χεῖρας δράματος, οὐδόπως διανοούμενος νὰ φέρω αὐτὸ εἰς φῶς ἀλλ' ἀπλῶς ὅπως καὶ ἐν αὐταῖς τῆς σχολῆς μου ταῖς ὥραις καταγίνωμαι περὶ τὴν τέχνην ἐκείνην πρὸς ἣν τσοσάτην αἰσθάνομαι κλίσιν. Ὑπέικων ὁμως εἰς τὰς προτροπὰς φίλων μου τινῶν εἰδημόνων τῶν τοιούτων ἔργων, φέρω αὐτὸ εἰς τὴν δημοσιότητα πεποιθὼς ὅτι οἱ ἀναγνώσται δὲν θέλουσιν ἀποβλέπει εἰς τὰς πολυειδεῖς τοῦ ἔργου ἐλλείψεις, ἀλλ' εἰς τὴν ἰδέαν ἣτις μὲ προέτρειπεν εἰς τὴν συγγραφὴν αὐτοῦ

Ἐν Κερκύρα, τῇ 1 Νοεμβρίου 1876.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΖΩΧΙΟΣ.

ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΦΙΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
ΔΟΚΝΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΑΩΣ ΕΝ ΚΕΡΚΤΡΑ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩ

Κ. Ἐ ΙΩΑΝΝΗ ΡΙΝΟΠΟΥΛΩ

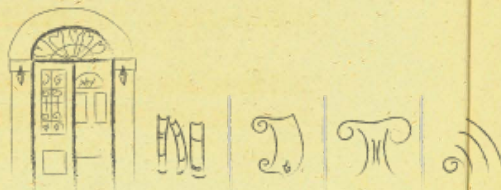
ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ ΕΝΕΚΑ.

Κὺν πρώτος μὲ πρόετρεψας εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ δράματος
ὁ Θεῖος Δάκτυλος, ἐγὼ δὲ, γνωρίζων τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα ἔργα παί-
ρᾶν σου, ὑπήκουσα εἰς τὰς προτροπὰς σου. Ἐπομένως κρίνω καθη-
κόν μου ὅπως καὶ πρὸς σὲ ἀπιερώσω τὸ πρῶτον τοῦτο τῆς ἀσθενοῦς
μου διανοίας προεὶόν, εὐελπὶς ὅτι ἀσμένως θέλεις ἀποδεχθῆ τὴν ἀ-
φιέρωσιν αὐτοῦ.

Κερκύρα, τῆ 1 Νοεμβρίου 1876.

Σπυρίδων Ζωχίδης.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

ΑΔΕΛΑΪΣ εικοσαετής θυγάτηρ τοῦ
 ΡΟΒΕΡΤΟΥ
 ΚΑΡΟΛΟΣ ἀδελφὸς τοῦ Ῥοβέρτου καὶ συνταγματάρχης τοῦ τάγματος τῶν Οὐσσάρων.
 ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ἑξάδελφος τοῦ Καρόλου καὶ Ῥοβέρτου δ-
 πολοχαγός.
 ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ξενοδόχος καὶ ἀρχιλήστης.
 ΓΕΩΡΓΙΟΣ πατὴρ τοῦ Φραγκίσκου.
 ΙΩΑΝΝΗΣ ἀκόλουθος καὶ συστρατιώτης τοῦ Καρόλου.
 ΑΝΤΩΝΙΟΣ δεσμοφύλαξ.
 ΛΟΧΑΓΟΣ
 ΔΕΚΑΝΕΥΣ

ΑΦΩΝΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ἀησται, στρατιῶται καὶ δῆμιος.

(Ἡ σκηνὴ ἐν Αὐρηλία ἐν ἔτει 1811).

Παρασταθὲν κατὰ πρώτην φορὰν ἐν Κερκίρα ἐν τῇ Φιλο-
 δραματικῇ Ἐταιρίᾳ «ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ» τὴν 8 Σεπτεμβρίου
 1876.

ΟΙ ΛΑΒΟΝΤΕΣ ΜΕΡΟΣ.

ΑΔΕΛΑΪΣ
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ
 ΚΑΡΟΛΟΣ
 ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ
 ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ
 ΓΕΩΡΓΙΟΣ
 ΙΩΑΝΝΗΣ
 ΑΝΤΩΝΙΟΣ
 ΛΟΧΑΓΟΣ
 ΔΕΚΑΝΕΥΣ
 ΕΙΣ ΛΗΣΤΗΣ

ΛΑΒΕΛΑΝΔΡΑ ΦΕΡΑΛΤΣΟ.
 ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΓΡΑΒΑΡΗΣ.
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΚΟΣ.
 ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΖΩΧΙΟΣ.
 ΛΟΥΓΓΙΟΣ ΦΡΕΔΑΣ.
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΔΑΝΤΣΑΣ.
 ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΝΑΝΟΥΣΗΣ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΣΦΙΚΗΣ.
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΒΑΔΙΑΣ.
 ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΒΡΑΧΛΙΩΤΗΣ.

(Ἄπαντες Κερκίραϊοί).

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Ἀίθουσα περιγρά· μεσαία χρήσιμος θύρα καὶ δύο παράπλευροί
 μία τράπεζα, ἡ αὐτὴ εἰς λόχος, ἐν βαλάντιον καὶ τὰ πρὸς γρα-
 φὴν ἀραγκαιοῦντα ἐπὶ μιᾶς ἑδρας μαρμάρας καὶ πῖλος ληστοῦ, καὶ
 δύο ἄλλαι πέριξ. Εἶναι νύξ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἀναπετασθείσης τῆς ἀλλιας τὸ ὄρολόγιον τῆς πλατείας σημαίνει
 τὴν 11. ηρ τῆς νυκτός· ἅμα παύση, ὁ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ εἰσέρχεται εἰς τὴν
 σκηνὴν ἐνδεδυμένος στρατιωτικὴν στολὴν καὶ φέρων τὸ ξίφος του ἀρὰ
 χεῖρας τὸ ὅποιον ἀκουμβᾷ ἐπὶ τῆς τραπέζης· εἶτα λέγει:

ΜΑΡΚ. Εἶναι ἡ ἐνδεκτικὴ καὶ ἀκόμη δὲν φρίνονται. (παρρητῶν ἐκ τοῦ
 παραθύρου) Ὅποια ζοφώδης νύξ! Φρίνεται ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ φύσις θέλει
 νὰ γίνῃ συνεργὸς τοῦ ἐγκλήματός μου, ὅτι καὶ αὐτὴ θέλει νὰ βοηθήσῃ
 τὰ σχέδιά μου· τὸ ἐγκλημα ναι μὲν εἶναι στυγερὸν πλὴν οἱ καρποὶ του
 γλοκεῖ. Ἀλλὰ ποῖος τιμωρεῖ τὰ ἐγκλήματα; Τίς ὁ δικάζων τὰς πράξεις
 τοῦ ἀνθρώπου!; Ἡ θεία δίκη!; ... Τί ἄρα γε εἶναι αὐτὴ ἡ θεία δίκη!; Αὐ-
 τὴ ἡ λεγομένη τύψις τοῦ συνειδότος!; Ἐντροπῶν τίς εἰς τὰς ἐκ τοῦ κα-
 κυργήματος παραγομένης ἡθονᾶς λησμονεῖ τὰ πάντα καὶ αὐτὸν τὸν
 Θεόν. Ἐνθυμούμενος ὅτι θὰ γίνῃ κάτοχος σπουδαίας περιουσίας, ὅτι θὰ
 δυναθῇ νὰ κορέσῃ οἰκτιρήποτε ἐπιθυμίαν του, δὲν ἀποβλέπει ἢ εἰς τὰ
 μέσα δι' ἃν θὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του. Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην ἡ σκέψις
 τῆς θεῆς ἐνδικήσεως παρερχεται· ἡ συνείδησις ἀπομένει λέξις νεκρά.
 Λοιπὸν θὰ ὑπενωδῶ εἰς τοὺς φόβους τούτους; Καὶ ἡ εἰκαζομένη αὐτῇ
 θεία ἐνδικήσις; θὰ με ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοῦ σκοπού μου; Νὰ ἐπιτρέψω, ἢ
 σπουδαία αὐτῇ περιουσίᾳ, νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν μου καὶ νὰ περιέλθῃ
 ἄπικα εἰς ἕν κοράσιον; Ὅχι ποτέ!... Καὶ τέλος, τὸ ἐγκλημα δὲν εἶναι συ-
 γερὸν, διότι ἐγὼ δὲν διανοοῦμαι νὰ τῇ ἀφαιρέσω τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἀπλῶς
 νὰ ἐκλείψῃ ἡ κληρονομία αὐτῆ, διότι τότε αὐτοδικαίως εἶμαι ἐγὼ κλη-
 ρονόμος. Θάρρος λοιπὸν Μάρκελλε, σὺ τοῦ ὁποῦ ἡ ψυχὴ δὲν ὑπεχώρη-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΒΑΔΙΑΣ
 ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΔΗΜΟΥΧΡΙΟΥ
 ἑστὸς ἐξ ἐπιστολῆς. Κατέστης ἔρμαιον τῆς πείνης καὶ δίψης, καὶ χάριν τί-
 νος Μάρκελλε; Χάριν τῶν συγγενῶν σου τούτων. Ἄχ! Ὅχι ἄθλιοι, ὁ

Μάρκελλος δὲν δειλιά καὶ πρέπει νὰ σοὶ ἀποδείξῃ τάχιστα, ῥοβέρτε, ὅτι γνωρίζει νὰ ἐκδικηθῇ (Κρούεται ἡ μεσαία θύρα, ὁ Μάρκελλος ἀ-
γοίρει καὶ εἰσέρχονται δύο ἔνοπλοι ληστές, ἀκολούθως κλείει μετὰ
μεγάλῃς προσοχῆς).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΩ.

(Καθ' ἑλπὴν τὴν ἐπομένην σκηνὴν ὁ ἕτερος ληστής μεταβαίνει ἀπὸ
τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην θύραν ὠτακοῶν).

- ΜΑΡΚ. Μήπως σὰς εἶδε κανεὶς εἰσερχομένους;
- ΦΡΑΓΚ. Ἄφες παρακαλῶ αὐτὰς τὰς ὑπονοίας καὶ εἰπέ μας πρὸς τί
μᾶς ἐκάλεσες; ἴσως διὰ νὰ ἐκτελέσωμεν συνήθη τινὰ πράξιν;
- ΜΑΡΚ. Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ βαλάντιον;
- ΦΡΑΓΚ. Τὸ βλέπω.

ΜΑΡΚ. Αὐτὸ εἶναι ἰδικόν σου.... (ὁ Φραγκίσκος λαμβάνει τὸ βα-
λάντιον ὁ δὲ Μάρκελλος τοῦ τὸ ἀφαιρεῖ λέγων) ἂν μὲ ὑπηρετήσης
δεόντως. Ἄκουσον. (Κάθηνται).

Ἔχω συγγενὴ τὸν ὅποιον μισῶ ἐπειδὴ πολλάκις μὲ ἔβλαψεν ὁ θάνα-
νατος τὸν ἐστέρησεν ἀδελφῶν καὶ υἱῶν, διότι καὶ ὁ ἀδελφός του Κάρο-
λος, ὁ συνταγματάρχης, ἔπεσε πρῶτος εἰς τινὰ μάχην. Ἡ μόνη πα-
ραμυθία ἣτις ἀπέμεινεν εἰς τὸν συγγενήν μου τοῦτον, εἶναι εἰκοσαετής θυ-
γάτηρ ὀνομαζομένη Ἀδελαΐς, τὴν ὁποίαν δὲν θέλετε φονεύσει, διότι ὁ
θάνατός της δὲν εἶναι ἀναπόφευκτος ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀρπάσατε αὐτὴν
καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. Μεταφέρατε αὐτὴν εἰς τι πολὺ ἀπομεμικρυσμένον μέ-
ρος καὶ λάβετε πρόνοιαν περὶ αὐτῆς ἵνα μὴ στερῆται τοῦ ἐλαχίστου. Ὡς
πρὸς τὸν τόπον δὲ τῆς ἀρπαγῆς ἀποφασίσατε σεῖς. Ἐν τσοσούτῳ, ἄς ὑ-
πάγωμεν ἵνα σὰς δεῖξω τὴν κατοικίαν.

ΦΡΑΓΚ. Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἂν τὴν ἀρπάσωμεν, καθὼς λέγεις, ἐνδέχεται
νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ πράξις, νὰ ὑποπέσωμεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης
καὶ ἡ λαιμητόμος νὰ τιμωρήσῃ τὴν προσγινομένην ἀδικίαν. (Ἐγείρεται
καὶ τὸν πλῆσιάζει). Κρίνω λοιπὸν προφυλακτικώτερον νὰ συντάξωμεν
πλαστὸν ὁμολογὸν εἰς βῆρος τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὡς ὀφείλοντος, δῆθεν εἰς
ἐμὲ, σημαντικὸν ποσόν, καὶ ἐνῶ ἐγὼ θέλω ἐπασχυλῆ οὕτω τὸν πατέρα,
ἕτεροι δύο θέλουν ἀρπάσει τὴν κόρην, τὴν φέρουσιν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐ-
κείθεν, ἐντὸς ὀχλήματος, εἰς τὸ καταγόγιόν μας. Μάρκελλε, νὰ ὑπακούσῃς
ταύτην τὴν φορὰν τυφλοῖς ὄμμασι κάμε ἀμέσως τὸ ὁμολογόν, διότι δὲν
ἔχω καιρὸν νὰ χάσω, πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δάσος ὅπου μὲ περιμένουν
τὰ παλληκάρια μου.

ΜΑΡΚ. (καθήμενος). Πολὺ καλὰ. (γράφων). Ἐλαβον παρὰ.... (τῷ
Φραγκίσκῳ). Πῶς ὀνομάζεσαι;

ΦΡΑΓΚ. Φραγκίσκος Λατῶ.

ΜΑΡΚ. (γράφων). Ἐν Αὐρηλία ὁ Μάϊου 1814. Ἐλαβον παρὰ τοῦ
Κυρίου Φραγκ. Λατῶ 2,000 φράγκα τὰ ὅποια θέλω πληρώσει ἐντὸς ὅ μῆ-
νων. Ἐρξίκοις Φαβρῶ.... (καθ' ἑαυτὸν). Ἡ χεὶρ τρέμει, ἡ καρδία πάλ-
λει, καὶ ἑσωτερικὴ φωνὴ μὲ καταπλήττει! Ἄλλ' ἄς μὴ γίνω ἔρμαιον
τοῦ ἀνυπάρχτου φοβήτρου τῆς συνειδήσεως (ἐγείρεται καὶ λέγει πρὸς
τοὺς ληστές) Ἴδου ἔτοιμον τὸ ὁμολογόν, τώρα ἄς ὑπάγωμεν νὰ σὰς δεῖ-
ξω τὴν κατοικίαν. (Ἐκδύεται τὴν στολὴν, ἐνδύεται τὸν μαυδύαν,
φορεῖ τὸν πῆλιν καὶ λαμβάνει τὸ ξιφὸς του).

ΦΡΑΓΚ. Ἄγωμεν. Τὸ σύνθημα τῆς ἐπιτυχίας θὰ ἦναι ἐν σύριγμα.

ΜΑΡΚ. Προσίσθημά τι μοὶ λέγει νὰ μὴ ἐκτελέσω τὴν ἀποτρόπαιον
ταύτην πράξιν.... Ὅχι θὰ τὴν ἐκτελέσω, ἂν δὲ ἀποτύχω, τοῦτο τὸ ξί-
φος θ' ἀποκόψῃ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου. (πρὸς τοὺς ληστές) Ἄγωμεν.
(Ἐξέρχονται ἐκ τῆς εἰσόδου).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

(Αἴθουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ῥοβέρτου· χρήσιμος θύρα ἐν τῷ μέσῳ.)

ΡΟΒΕΡΤΟΣ μόνος.

ΡΟΒ. (καθήμενος ἐπὶ μιᾶς ἑδρᾶς παρὰ τῇ τραπέζῃ).
Ὅποια βλαστὰ ἔλιψις καταπιέζει τὴν καρδίαν μου!... ἐνθυμοῦμαι
τὸν ἀποχειρισμὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου... σήμερον τὸν ἐνθυμοῦμαι καὶ
λυποῦμαι περισσώτερον ἢ ἄλλοτε— ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος τότε δὲν ἔλυπετο
ὀλίγον... ἡ τελευταία του μάλιστα λέξις, ἦτο πλήρης δακρύων...
Ἄχ! Θεέ μου! Μήπως δυστύχημά τι συνέβη εἰς τὸν ἀγαπητόν μου
ἀδελφόν; Θεέ μου, σῶσον ἀπὸ παντὸς κινδύνου τὸν Κάρολον.... ὦ!
πόσον ἦτον ἀπίσιον τὸ γθεσινὸν ὄνειρον! Μήπως ὁ σκληρὸς θάνατος
ὁ ἀνηλεῶς στερήσας με ἐνός ἀδελφοῦ καὶ δύο υἱῶν θέλει νὰ μοὶ ἀφαρ-
πάσῃ καὶ τὴν τελευταίαν μου ἐλπίδα; Μήπως δὲν ἐκορέσθη εἰσέτι ἐκ
τόσου θυμῶτος; Μήπως, κακῇ μοίρᾳ! μὲ περιμένουσι νέξ δεινοπαθή-
ματα.... Ποσάκις ὁ ταλαίπωρος ἐπορεύθη καὶ ἐπότισα διὰ τῶν δα-
κρύων μου τὰ γυθία ἀπὸ ἀνεφύθησαν ἐπὶ τῶν τριῶν τάφων (προβαίνει
ἀφιππεύοντες).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΤ. ΚΕΝΤΡΙΚ. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

(*Ἡ Ἀδελαΐδα εἰσέρχεται φέρονσα αὐτῇ ἐπιστολήν.*)

ΑΔΕΛΑΪΣ καὶ ΡΟΒΕΡΤΟΣ.

ΑΔΕΛ. Πάτερ, στρατιώτης ἀπεσταλμένος παρὰ τῆς Κυβερνήσεως μοὶ ἐνεχείρησε ταύτην τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀνεχώρησε.

ΡΟΒ. Δώσέ με τὴν (*ἀναγινώσκων μὲ τρέμουσαν φωνήν*)

«Κύριε.

«Αἰσθάνομαι ἀνέκφραστον λύπην ἀναγγέλλων Ἐγὼ μὲν μέγα διστύχημα ὁ ἀδελφός σας ἔπεσε γενναίως μαχόμενος ὑπὲρ πατρίδος. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ Καρόλου θέλει ἐπαυξήσει τὸ κλέος τῆς οἰκογενείας σας.— Ἐπ' ἐλπίδι ὅτι τοῦτο θέλει μετριάσει τὴν θλίψιν σας, εἶμι ὁ Ἰμέτερος».

Α. Σ.

Ἴδου ἡ πικρὰ ἀλήθεια τοῦ ὄναϊρου!... Ἐλθέ, ἀγαπητή μου κόρη, ἔλθέ νὰ σὲ ἐνγκαλισθῶ, ἔλθέ, διότι σὺ εἶσαι ἡ μόνη παραμυθία μου.

ΑΔΕΛ. Δύναμαι νὰ μάθω ἀγαπητέ μοι πάτερ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης σας; μήπως συνέβη τίποτε εἰς τὸν θεῖόν μου;

ΡΟΒ. Ναι ἀγαπητή μου κόρη, ὁ θεῖός σου ἔπεσεν ἀνδρείως μαχόμενος ὑπὲρ πατρίδος. (*Συγχρότως ἡ θύρα ἀνοίγεται βραίως καὶ εἰσέρχεται ὁ Φραγκίσκος κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ ὀμόλογον.*)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ καὶ οἱ ἄλλοι.

ΦΡΑΓΚ. Εἶναι ἐδῶ ὁ κύριος Ροβέρτος Φαβρώ;

ΡΟΒ. Μάλιστα, τί ἀγαπάτε; Εἶμι ἐγώ.

ΦΡΑΓΚ. Ἦλθον νὰ ζητήσω τὴν ἀπόμισιν χρέους εἰς ἐμὲ ὀφειλομένου ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Φαβρώ, ἀδελφοῦ σας. Εἶναι δι' ἐν ποσὸν 2,000 φράγκων (*ἐργαζομένη εἰς αὐτὸν τὸ ὀμόλογον*).

ΡΟΒ. (*ἐξετάζων αὐτό*). Κύριε, τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ μου θέλει εἶναι εἰς ἐμὲ, καθ' ὅλον τὸν βίον, προσφιλές, καὶ θέλω πάντοτε προσπαθῆσαι νὰ τὸ διατηρήσω σεβάστων ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης· δὲν θέλω δὲ ἐπιτρέψαι νὰ ἐγερθῇ ἐκ μέρους οὐδενός, φωνὴ παραπλάνου ἐπιβαρύνουσα τὴν μνήμην του. Θέλω πληρώσει βιανδῆποτε πραγματικὸν του χρέος. (*Μετά τινα σάφην*). Πλὴν τοῦτο τὸ χρέος φαίνεται μᾶλλον ἀπίθανον, πρῶτον, διότι ὁ ἀδελφός μου δὲν μοὶ ἀνέφερε

ποτὲ τίποτε περὶ τοῦτου, καὶ δεύτερον, ὕπερ καὶ σπουδαιότερον, ὅτι αἱ εὐνοϊκῆς περιστάσεις τῆς οἰκογενείας του δὲν ἤλυναν ποτὲ νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι συνομολογήσει χρεῶν τοιαύτης φύσεως.

ΦΡΑΓ. Λυπούμαι βλέπων σας εἰς τοιαύτην δεινὴν θέσιν· συγχωρησάτέ μοι νὰ σας εἶπω ὅτι ὁ ἀδελφός σας ἐθανεῖζετο πολλάκις χρέηματα ἀπὸ τὸν τυχόντα, τὰ ὅποια δὲν ἐπέστρεφεν ἐπομένως δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀξιοπρεπὲς νὰ μὲ ἀνγκάσῃτε νὰ καταφύγω εἰς τὴν προστασίαν τῶν νόμων (*ἀναχωρῶν*).

ΡΟΒ. Πρόσμενε. (*πρὸς τὴν Ἀδελαΐδα*) ἤξελθε ἀγαπητή μου κόρη καὶ περιμένέ με. (*Ἡ Ἀδελαΐδα ἐξέρχεται δεξιόθεν*).

ΦΡΑΓ. Ὁ ἀδελφός σας, κύριε, (διότι μὲ υποχρεῶντε νὰ δμιλήσω καθορὰ), ἦτο τολμηρὸς χαρτοπαίκτης, ἐντεῦθεν δὲ ὑπέστη τὴν ἀπώλειαν πολλῶν χρημάτων, ὥστε πολλάκις, πιεζόμενος ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν του, συνομολογεῖ υποχρεώσεις ἐξ ὧν καὶ αὕτη εἶναι μία πραγματικὴ καὶ ἀληθὴς τὴν ὁποῖαν τώρα ἀποποιεῖσθε νὰ ἀναγνωρίσῃτε.

ΡΟΒ. Ἐξηγήθητε ἀρκούντως καθορὰ· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐξηγηθῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι ἐάν ὁ ἀδελφός μου ἦτο χρεώστης τοιοῦτου ποσοῦ εἰς σας, τῇ ἀληθείᾳ, ἤθελκε τὸ ἀπαιτήσει πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐχὶ εἰς τοιαύτην ὥραν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον ἀπὸ τοῦ θανάτου του. Ναι, δικαίως συλλαμβάνω ὑπονοίας, καὶ ὑπονοίας σπουδαίας, ὥστε, εἰ καὶ ἀναξιοπρεπὲς νὰ ποιήσω χρῆσιν τῆς ἐκφράσεώς σας, θέλετε μὲ ἀνγκάσει νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν προστασίαν τῶν νόμων.

ΦΡΑΓ. Ἄγνωθί τίς ἐξ ἡμῶν θέλει μετανοήσει. (*Λαμβάνει τὸ ὀμόλογον καὶ ἀπέρχεται ἐκ τοῦ μέσου*).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ μόνος.

ΡΟΒ. Τίς ἐξ ἡμῶν θέλει μετανοήσει!..... Ὅχι κικουίργε.... (*ἀκούεται ἐν σύριγμα*). Ἐν σύριγμα!..... Αὐτὸ τὸ ὀμόλογον καὶ εἰς τοιαύτην ὥραν!..... Ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι ἀθῶα!... Μὴ ἐλπίζης νὰ διαφύγῃς τὰ βλέμματά μου ἀθλία!..... Πόσον μ' ἐτάραξεν ἡ ἔλευσίς του! Πόσον ἐπιβαρύνουσα τὴν μνήμην τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ μου! Ἄλλ' ἐγὼ θέλω τὸν ἐκδικηθῆ (*εἰς τὴν στιγμήν ταύτην ἀκούεται κρότος εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ φωνὴ ἔσωθεν τῆς Ἀδελαΐδος λέγουσα*:)

ΑΔΕΛ. Πάτερ!..... Πάτερ!..... Βοήθει με....
ΡΟΒ. Ἡ φωνὴ τῆς θυγατρὸς μου! (*τρέχει πρὸς τὴν μεσαίαν καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν*)... ὅπου εὐρίσκει κεκλεισμέναν ἔσωθεν, καὶ ἀπώτερον ἡ Ἀδελαΐδα φωνάζει.)

ΑΔΕΛ. Βοή... Ουί... με....

ΡΟΒ. Εἰς τὸ δωμάτιόν της! (τρέχει εἰς τὴν δεξιὰν θύραν, τὴν σείει σφοδρῶς· ἀπειλῆς δὲ ῥ' ἀνοίξῃ αὐτὴν, σταματᾷ, καὶ μετὰ τινα ὀδυνηρὰν σκέψιν λέγει μετὰ διακεκομμένης φωνῆς) Τὸ σῆριγμα!... Τὸ δὲ μῆλογο!... Αἱ θύραι κεκλεισμέναι!... Ἄχ! δυστυχὴς πατήρ!... σοὶ ἀφῆρπασαν τὴν θυγατέρα σου!... (πίπτει λειποθυμημένος. Διὰ μιᾶς ἀνοίγονται ἡ δεξιὰ θύρα καὶ ἡ μεσαία· ἐκ μὲν τῆς δεξιᾶς φαίνονται δύο λησταὶ σφόδρες μεθ' ἑαυτῶν τὴν Ἀδελαΐδα, ἐκ δὲ τῆς μεσαίας ὁ Μάρκελλος καὶ ὁ Ἀρχιληστής. Συνομένης τῆς Ἀδελαΐδος, ὁ Μάρκελλος, πλησιάζων τὸν Ῥοβέρτον, λέγει :)

ΜΑΡ. Ῥοβέρτε! εἶμαι ὁ κληρονόμος.

(Πίπτει ἡ ἀδελφαί).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Δωμάτιον ξενοδοχείου με θύραν εἰς τὸ μέσον, μίαν ἀριστερὰν καὶ δύο ἐκ δεξιῶν ἀριστερόθεν θερμίστρα καὶ ἐπ' αὐτῆς καθρέπτης, δύο τράπεζαι καὶ καθίσματα, δύο κηροπήγια. Νόξ καὶ ἐκ διαλειμμάτων βροῦται καὶ ἀστραπαί.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, εἶτα ΑΔΕΛΑΪΣ.

ΓΕΩΡ. (ἐξερχόμενος τοῦ δωματίου τοῦ δεξιόθεν, καθαρῶς τὰ ἑπιπλά λέγει :) Πρέπει νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν ὅτι εὐτυχία καὶ ληστεία συνταυτίζονται.... Πόσον δυστυχὴς καὶ ἄθλιος ἤθελεν εἶσθαι ὁ υἱός μου ἂν εἶχε προτιμήσει τὴν ἀρετὴν... Ναί, τὴν ἀρετὴν ἡ ὁποία καθιστᾷ δυστυχεῖς τοὺς ὀλίγους ἐκείνους οἵτινες τὴν ἀκολουθοῦσι, διότι ὄχι μόνον ἔχουσι σύντροφον τὴν πτωχείαν, ἀλλ' ἐμπαίζονται καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἄλλὰ περὶεργον! Πόσον βραδύνει ἀπόψε! Μήπως ἀπήντησε, κατὰ τὴν τρομερὰν ταύτην νύκτα, ἔδοιπόρον τινὰ, καὶ μετὰ τοὺς πιστοὺς συντρόφους τοῦ ἀγωνίζεται ν' αὐξήσῃ τὴν κατάστασίν του;... Δὲν ἤξεύρω, ἀλλ' αἰσθάνομαι ἀσυνήθη ἐσωτερικὴν ταραχὴν ὡς νὰ μοὶ ἐπρομηνύετο δυστύχημά τι... (ἀκούεται ἤχος κωδωνίσκου ἐξωθεν τῆς μεσαίας θύρας). Ἄ!!! Ἄ!!! Κρούουν τὴν θύραν. Ποῖος νὰ ᾔναι εἰς τοιαύτην ὥραν καὶ μετὰ τοιοῦτον καιρὸν; (Ἀστραπή καὶ βροχή).

ΑΔΕΛ. (ἐξέρχεται ἀριστερόθεν ἀπλῶς ἐνδεδυμένη). Κύριε, ἀκούσασα τὸν ἤχον τοῦ κωδωνίσκου, ἐκυψα τοῦ παραθύρου, καὶ βοηθημένη ἐκ τῆς λάμπρας μιᾶς ἀστραπῆς, διέκρινα δύο ξένους οἵτινες μοὶ ἐζήτησαν ἄσυλον.

ΓΕΩΡ. Πολὺ καλὰ, πήγαίνε καὶ ἀνοίξε εἰς αὐτοὺς τὴν θύραν, φρόντισον δὲ κατὰ πρώτην διαταγὴν μου νὰ φέρῃς εἰς αὐτοὺς τὸ δεῖπνον. (Ἡ Ἀδελαΐς διευθύνεται ῥ' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλ' ὁ Γεώργιος εὐθὺς τὴν σταματᾷ, δρᾷ τει τὴν χεῖρά της, καὶ φέρων αὐτὴν εἰς τὸ προσκήπιον, καὶ ἔπειτα ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ μετὰ ἀπειλητικῶν ἔβρος) Ἄννα!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ. (Ἐξέρχονται ἀπὸ τοῦ δεξιόθεν καὶ τῶρα, ἐνώπιον τῶν ξένων, τὴν ἀλακτονίαν μὴ σὺν ἐκφυγῇ μίαν μόνην λέξιν, μὴ ἀρρώστους κἂν μίαν συλλαβὴν, διότι ἀλλοιόμενον εἰς σέ!) Ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἤθελεν εἶσθαι ἡ τελευταία

της ζωῆς σου. (Ἡ Ἀδελαΐς, ὡσεὶ κατακρίγουσα στεναγμόεντα ἀνοίγει τὴν μεσαίαν θύραν καὶ ἐξέρχεται).

ΓΕΩΡ. Ὅποια εὐτυχία! Δύο ξένοι! (τρίτων τὰς χεῖρας του μετὰ σαταρικοῦ μειδιάματος) Ἀπόψε λοιπὸν θὰ ἔχωμεν καλὴν προμήθειαν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΚΑΡΟΛΟΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ, ΑΔΕΛΑΪΣ καὶ ὁ ἄνω.

(Ἡ Ἀδελαΐς μένει εἰς τὸ βάθος δεξιόθεν).

ΚΑΡ. Κύριε, ἐλπίζω ὅτι θέλετε μᾶς δώσει ἄσυλον διὰ μίαν νύκτα, διότι ἀπεπλανήθημεν καὶ ὁ καιρὸς καιρὸς δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ προχωρήσωμεν.

ΓΕΩΡ. Πολὺ καλὰ, ἐπειδὴ μοὶ φαίνεσθε εὐγενεῖς κύριοι, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀρνηθῶ τὴν φιλοξενίαν μου.

ΚΑΡ. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν, πλὴν παρακλιῶ νὰ μᾶς δώσητε ὀλίγη τροφήν διότι εἴμεθα νήστευσι ἀπὸ χθὲς καὶ κατὰ ψυχροί.

ΓΕΩΡ. Μετὰ χαρᾶς λυποῦμαι μόνον διότι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς περιποιηθῶ ὡς πρέπει. Ὁ υἱὸς μου ὅστις εἶναι ὁ οἰκοκύριος, λείπει, ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς ὑπηρετήσω, ἐντοσοῦτῶ θὰ διατάξω τὴν ἐγγονήν μου Ἄνναν νὰ με ἀναπληρώσῃ. (τῇ Ἀδελαΐδι) Ἄννα, πήγαινε εὐθὺς νὰ φέρῃ εἰς τοὺς κυρίους τούτους τὸ δεῖπνον. (Ἡ Ἀδελαΐς ἐξέρχεται ἀριστερόθεν). Ἡ δυστυχὴς εἶναι ἀλαλός καὶ δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ οὐτε μίαν λέξιν. Ὅταν τὴν βλέπω, ἡ καρδία μου σπίζεται ἀκούει καλὰ, καταλαμβάνει ὅλα, πλὴν δὲν δύναται νὰ διμῆ, θὰ ἴδῃτε ὅμως καὶ πόσον ἐπιτηδεῖα εἶναι.... (βλέπων ἀριστερόθεν) ὦ! ἰδοὺ τὴν, ἔρχεται. (Ἡ Ἀδελαΐς εἰσέρχεται ἀριστερόθεν φέρουσα τραπέζι μάνδυλοι καὶ πινάκια ἕτινα τοποθετεῖ ἐπὶ τῶν τραπέζων). Ἐγὼ ἐν τούτοις πηγαίνω διὰ νὰ προετοιμάσω τὸ δωμάτιόν σας, μετ' ὀλίγον δὲ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπανεέλθῃ ὁ υἱὸς μου, ἐκ τῆς συναναστροφῆς τοῦ ὁποίου ἐλπίζω ὅτι θέλετε εὐχαριστηθῆ (ἐξέρχεται δεξιόθεν).

ΚΑΡ. (τῷ Ἰωάννῃ). Πόσον πρέπει νὰ πάσχῃ αὐτὸ τὸ κορίσιον! φέρει τὴν λύπην ἐξωγραφισμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου!.... (τῇ Ἀδελαΐδι) Λυποῦμαι πολὺ διότι δὲν δύναμεθα νὰ συνομιλήσωμεν. (Ἡ Ἀδελαΐς ἀρνείει κῆρυκα ἐγγνωμοσύνης καὶ ἀπερχεται ἀριστερόθεν). Πόσον καλὸν κορίσιον πρέπει νὰ ᾔναι εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι ἀνεπίστωτος εὐρὸν ἀξίολογον κτάλομα. (Ἡ Ἀδελαΐς ἐπαίρεται φέρουσα ἄνωθεν καὶ ἀπὸ τῆς ὕψους ὕδατος).

ΙΩΑΝ. Καὶ ἐγὼ, κύριε Συνταγματάρχῃ μου, εἶμαι ὅλος κατὰ ψυχρὸς

καὶ κατακουρασμένος, δὲν βλέπω δὲ τὴν ὥραν, ἕνα πρῶτον ἐλπίσω τὴν νύκτα νὰ πλησιάσωμεν διὰ νὰ ἀνακλυθῶ ἀπὸ τοῦ κότους τῆς ὀδοποιΐας.

ΑΔΕΛ. (Ταλαίπωροι! Ὅποια συμφορὰ σᾶς περιμένει!) (ἐξέρχεται ἀριστερόθεν).

ΚΑΡ. (Καθ' ἑαυτὸν καθήμενος καὶ πίνων τὸν ζυμὸν). Πηγάδιον! ἡ κόρη αὕτη νὰ ᾔναι τόσο σκυθρωπὴ! Τρώντι! Ν' ἀκούῃ πολὺ καλὸν, καὶ νὰ μὴ δύνηται νὰ προσφέρῃ λέξιν, εἶναι σκληρὸν. Πλὴν νομίζω ὅτι ἡ θλίψις τῆς νὰ προσέρχηται ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν. Δὲν ἔννοω διαπαισισθάνομαι τὴν συμπάθειαν πρὸς αὐτήν, καὶ ἐπεθύμουν, εἰ δυνατόν, νὰ τῇ ἐπιφέρω θεραπείαν. (Ἡ Ἀδελαΐς περιφέρεται μετὰ πολλῆς προσοφροσύνης ὡς παρατήρησι τὰς παραπλεύρους θύρας, βεβαιουμένη δὲ ὅτι οὐδεὶς τὴν βλέπει, ἐξέρχεται ἐν γραμματίῳ, τὸ ἐρχομένη τῷ Συνταγματάρχῃ, τρέχει αὐτῷ νὰ τῷ ἀγαγῶσθαι καὶ νὰ σιωπήσῃ, καὶ ἀναχωρεῖ κατεσπευμένως δεξιόθεν).

ΚΑΡ. (Λαβὼν τὸ γραμματίον ἀναγινώσκει). «Εὐρίσκεσθε μεταξὺ ληστών, οἵτινες ταύτην τὴν νύκτα θὰ σᾶς θανατώσωσιν. Ἔθε νὰ σώσῃτε τὴν ἰδικὴν σας καὶ τὴν ἰδικὴν μου ζωὴν».

Ἐνδύμχος ταραχὴ με κυριεύει! Αἰσθάνομαι πληκτικὴν ἀπεθάρρυνσιν! περιεφρόνησα εἰς τὸ πεδὸν τῆς μάχης τοὺς μεγαλτέρους κινδύνους μὴ ἀδίαφορῶν, ἀλλὰ τώρα δοκιμάζω τὸν ἀνάξιον γενναίου στρατιώτου! Μήπως εἶναι ψευδὴς ἡ ἐπιστολὴ αὕτη; Ἄχ! Ναι! Προδοσία εἶναι ἐν τῷ μέσῳ! Εἰς ποίαν ἄβυσσον καταβυθίζομαι. . . . Ἄλλ' ὅχι! εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην ψυχὴν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐμφωλευθῇ τὸ ψεῦδος. (Τῷ Ἰωάννῃ χαμηλῇ τῇ φωνῇ). Ἡ ἐπιστολὴ, ἠλεύρει τί περιέχει; Λέγει ὅτι ἐπέσκαμεν εἰς καταγώγιον ληστών οἵτινες ταύτην τὴν νύκτα θὰ μᾶς θυσιάσωσι!

ΙΩΑΝ. (Ὁ Ἰωάννης μένει ἐμβρόντητος, ἐμειρόμενος λέγει) Ἅγιοι τοῦ Παρδεισοῦ!!!

ΚΑΡ. Πλὴν ἂς μὴ φανῶμεν τόσο ἔντρομοι! μοιροῦντι διατρέχωμεν τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων, ἂς προσποιηθῶμεν ὅτι ὀμιλοῦμεν γελωντες, διότι ἐὰν ὁ αἰμοβόρος γέρον, ὅστις τώρα μᾶς παρατηρεῖ, μᾶς ἴδῃ κατηφεῖς καὶ σκυθρωποὺς, ἐνδέχεται νὰ συλλάβῃ ὑπονοίας. (Ὁ Ἰωάννης γελᾷ δυνατὰ). Τόσοι πάλιν γέλωτες δὲν εἶναι ἀναγκαῖοι.... ἂς προετοιμασθῶμεν.... Ὑπαγε τώρα νὰ φέρῃς τὰ ὄπλα μου, πρόσθετον ἐνταυτῷ νὰ ἐπισκεφθῆς ὅλας τὰς γωνίας τοῦ οἴκου, καὶ προσπάθησον νὰ εὕρῃς ὄπλα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΧΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΕΡΜΙΤΑΖΩΝ
Πόσον καλὸν πρέπει νὰ ᾔναι εὐχριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι ἀνεπίστωτος εὐρὸν ἀξίολογον κτάλομα. Παράτησον προσέτι ἂν ᾔναι κινεῖς, κερματίζοντες καὶ ἂν προσέτι νὰ σῶμεν ἀμέσως. Ἐν τούτοις ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ γέρονται καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ σὲ κατασκοπεύσῃ. (Ὁ Ἰωάννης ἐξέρχεται ἐκ τῆς μεσαίας θύρας).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΚΑΡΟΛΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ, εἶτα ΙΩΑΝΝΗΣ.

ΓΕΩΡ. (Δεξιόθεν). Δυσχεροτούμισι διὰ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ μου, ἐπιθυμῶ νὰ φθάσῃ διὰ νὰ διέλθητε μετ' αὐτοῦ ὥραν τινὰ ταύτης τῆς νυκτός. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἐγὼ σὰς ἠτοίμασα τὴν κλίνην σας καὶ συγχωρήσατε ἂν δὲν ἦναι ἀνάλογος πρὸς τὸν βαθμὸν σας.

ΚΑΡ. Εὐχαριστῶ. Εὐγνωμονῶ διὰ τὰς περιποιήσεις τὰς ὁποίας λαμβάνω. Ἡμεῖς ὅμως οἱ στρατιωτικοὶ πρέπει νὰ εὐχαριστούμεθα εἰς ὅλα. Συγχωρεῖτε νὰ σὰς ἐρωτήσω, συχνάζουσι πολλοὶ ὁδοιπόροι εἰς τοῦτο τὸ ξενοδοχεῖον;

ΓΕΩΡ. Ναι, ἡ ὥραία θέσις τοῦ δάσους, μολοντί κατὰ πρότυπον ἔσιν τρομερὰ, καὶ τὰ πρὸς ἀνατολὰς διαναγέστατα ὕδατα γοητεύουσι τοὺς περιηγητάς. Πλὴν συγχωρεῖτε, ὑπάγω τῶρα νὰ ἐτοιμάσω τὴν κλίνην τοῦ υἱοῦ μου. (Καθ' ἣν στιγμήν αὐτὸς ἐξέρχεται ὁ Ἰωάννης εἰσέρχεται γέρον τὰ πιστόλια τοῦ Κυρίου του, τὰ ὁποῖα θέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης.

ΙΩΑΝ. Εἶδον, τρομερὰς προπρακτικὰς καὶ προσέχετε — ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ σταύλου κλίνη ἀπορριπωμένη πρὸς χρῆσιν, ὡς φαίνεται, τοῦ ἵπποκόμου. Τὴν ἐξήτησα μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ὑπ' αὐτὴν εὗρον καταρράκτην. Τὸν ἀνοίγω μὲ τὸ ξίφος εἰς τοὺς ὀδόντας καὶ τὸ πιστόλιον εἰς τὰς χεῖρας. Βοηθούμενος ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς πεπαλαιωμένου λύχνου, καταβαίνω δύο ἢ τρεῖς βαθμίδας καὶ βλέπω διάφορα φερέματα, ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ φέρουσιν ὅπως καθημαγμένας. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἠνορθώθησαν καὶ ἔδραμον εὐθὺς ἐδῶ. Βεβήλωσ ἐπέσαμεν εἰς καταγώγιον κησούρων καὶ μόνον τὸ θάρρος καὶ τὰ ὄπλα δύνανται νὰ μᾶς σώσωσι. Καὶ τῶρα, Κύριε οἶδε, ποῦ ἔκρυψε τὴν κλειδα ἐκεῖνος ὁ γέρον τὰ τείχη εἶναι πολὺ ὑψηλὰ, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξέλθωμεν. Εὐτυχῶς ὅμως τῶρα οὐδεὶς εἶναι κερυμμένος εἰς τὴν οἰκίαν.

ΚΑΡ. Δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα τοὺς κακούργους. Ἀκουσὸν νομίζω προτιμότερον νὰ ὠφεληθῶμεν τῆς εὐκαιρίας. Ἄς ἐκδιώσωμεν τὸν γέροντα νὰ μᾶς δώσῃ τὸ κλειδίον ἀναβαίνωμεν τοὺς ἵππους μας καὶ φεύγωμεν δρομαῖοι.

ΓΕΩΡ. (Ἐσωθεν ἐρχόμενος θορυβῆ ἰσ' ἀκούσθῃ).

ΚΑΡ. Ἀλλὰ σιωπῆ ἔρχεται. (πρὸς τὸν Γεώργιον) Ἐ! Κύριε, ἔλθετε ἐδῶ παρακαλῶ, θέλω νὰ σὰς εἶπω κάτι.

ΓΕΩΡ. Προστάξατε Κύριε. (Ακούονται τρία κτυπήματα εἰς τὴν μεσαίαν θύραν). ὦ! ἰδοὺ ἐφθασεν ὁ υἱός μου, συγχωρεῖτε πηγαίνω νὰ ἀνοίξω. (Ὁ Γεώργιος ἀνοίγει καὶ εἰσέρχεται ὁ Φραγκίσκος).

ΚΑΡ. (καθ' ἑαυτὸν). Φεῦ! πόσον ἡ ἄδικος τύχη μὲ περιέπλεξε μὲ τούτους τοὺς κακούργους. (Ὁ Ἰωάννης λαμβάνει πιστόλιον τι ἀπὸ τῆς ἐκ δεξιῶν τραπέζης, κάθηται παρὰ τῆ ἐξ ἀριστερῶν καὶ τρώγει).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ καὶ οἱ ἄλλοι.

ΓΕΩΡ. Φραγκίσκε, οὗτος ὁ Κύριος μὲ τὸν ἀκόλουθόν του, (νεύων τὸν Ἰωάννην), μὲ μεγάλην μας εὐχαρίστησιν, θὰ διανυκτερεύσασιν ἐδῶ, σοὶ τοὺς συνιστῶ — ἐν τούτοις ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω τινὰ ἀναγκαῖα πράγματα εἰς τοὺς ὁδοιπόρους. (λαμβάνει ἐκ κρηστήγειοι ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ἀπέρχεται δεξιόθεν).

ΦΡΑΓ. Προσκυνῶ Κύριε, λυποῦμαι ὅτι ἐβράδυνα καὶ θὰ διήλθατε ὦρας μονοτόνου.

ΚΑΡ. Ὅχι, διότι ὁ πατήρ σας μᾶς περιποιήθη. Ἀπεπλανήθημεν εἰς τὸ δάσος καὶ κατεφύγομεν ἐδῶ.

ΦΡΑΓ. Εἴθε στρατιωτικὸς Κύριε;

ΚΑΡ. Μάλιστα, ἔχω τὸν βαθμὸν Συνταγματάρχου τῶν Οὐσσάρων καὶ ἐπανέρχομαι ἐκ τῆς κατὰ τῶν Γάλλων ἐκστρατείας, ὅπου, βαρῶς πληγωθεὶς εἰς ἐφοδὸν τινὰ, ἔπεσον, καὶ οἱ στρατιῶταί μου νομίσαντές με νεκρὸν, ἀνεχώρησαν. Ἀκολούθως ἐν τάγμα Κοζάκων, ἐλθὼν νὰ παραλάβῃ τοὺς τετρακυλισμένους καὶ ἐνταφιάσῃ τοὺς πεφονευμένους, μὲ συνέλαβε καὶ μ' ἀπέστειλεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Πετρούπολεως, ὅπου ἰαθεὶς, μετηνέχθη εἰς Σιβυρίαν, διαμείνας ἐκεῖσε ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τέλος τῶν αἰχμαλώτων ἠλευθερώθη. (Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀνοίγεται ἡ κατὰ δεξιὰν θύρα καὶ φαίνεται ὁ Γεώργιος ὅστις προσκαλεῖ διὰ μυστικοῦ νεύματος τὸν υἱόν του Φραγκίσκον, οὗτος δὲ, εὐρισκόμενος κατὰ πρόσωπον τῆς δεξιᾶς θύρας, βλέπει τὸ νεῦμα, συγχρότως ὁ Κάρολος, τὰ ρῶτα ἔχων ἐστραμμένα κατὰ δεξιὰν, δὲν βλέπει μὲν τὸν γέροντα Γεώργιον, ἀλλ' ἀπειρίζων κατ' ἐκείτην τὴν στιγμήν τὸν κατὰ μέτωπον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θερμιάστρας ἀνηρημένον καθρέπτην, ἐν ᾧ ἀντανακλεῖ τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος, παρασηρεῖ τὸ νεῦμά του καὶ μένει ἐκπληκτός).

ΦΡΑΓ. Μὲ συγχωρεῖτε πηγαίνω, δι' ὀλίγα λεπτά, νὰ βοηθήσω τὸν γηραιὸν πατέρα μου εἰς τὴν προετοιμασίαν τοῦ δωματίου σας καὶ ἐπιστρέφω ἀμέσως. (Ἀπέρχεται δεξιόθεν).

ΚΑΡ. Ἰωάννη, δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία τὸ γραμματίον αὐτῆς τῆς νύκτ' ἡμῶν ἀπεκάλυψεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἐγὼ ὁ ἴδιος, εἶδον, εἰδίως ὁμῆσαι, δι' ἐκεῖνου τοῦ καθρέπτου, τὸν γέροντα, ὅστις, ἐξελθὼν

σιωπηλῶς ἀπ' αὐτῆς τῆς θύρας, προσεκάλεσε διὰ μυστικοῦ νεύματος τὸν υἱὸν του. ὦ! τώρα πλέον εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπέσχεμεν εἰς φωλεὰν ληστῶν.

ΙΩΑΝ. Λοιπὸν, Συνταγματάρχα μου, νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας, διότι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς μας.

ΚΑΡ. Ναί· κατὰ πρῶτον, ἄς πληροφορηθῶμεν ποῖον εἶναι τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ θέσωμεν τὰ πράγματά μας. Ἀκολούθως, εἰπέ ὅτι ἐπιθυμοῦμε νὰ κοιμηθῆς, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν κοιτῶνά σου, πλὴν, πρόσεχε μὴ σὲ καταλάβῃ ὁ ὕπνος— ἄμα δὲ νοήσης ὅτι καὶ ἐγὼ κατεκλίθην καὶ ἀκούσης τὰ πάντα ἤσυχα, ἔλθε μὲ τὴν σπάθην καὶ τὰ πιστόλιά σου. (Ὁ Ἰωάννης ἀπέρχεται ἀριστερόθεν, ὁ Φραγκῖσκος εἰσερχόμενος δεξιόθεν παρατηρεῖ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης πιστόλια τοῦ Καρόλου ὅστις τῷ λέγει.) Τὰ ὄπλα μου σὰς ἀρέσκουν.

ΦΡΑΓ. ὦ! τῶντι ἀξιόλογα, ἂν ἀγαπᾶται τὰ ἀφίνετε ὅπως σὰς τὰ καθαρῖσω, διότι εἶναι βεβρεγμένα.

ΚΑΡ. Εὐχαριστῶ. Αὐριον τὸ πρῶτὸν θέλωμεν τὰ καθαρῖσαι τὴν νύκτα δὲν ἐπιθυμῶ τοιαύτας ἐργασίας.

ΦΡΑΓ. Πολὺ καλὰ Κύριε, σὰς εὐχομαι νὰ κοιμηθῆτε ἤσυχα.

ΚΑΡ. Ναί, διότι εἶμαι καταβεβλημένος ἐκ τοῦ κόπου καὶ ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως. (Ὁ Φραγκῖσκος κάμνει ὀλίγα βραδεία βήματα, εἶτα λέγει ἀπορῶν.)

ΦΡΑΓ. Πλὴν παρατηρῶ ὅτι μόνον ὕδωρ ἐπίετε εἰς τὸν δεῖπνόν σας· πόσον ἀμελής εἶναι ὁ γέρον πατήρ μου· βεβαίως ἐλησμόνησε, καὶ δὲν ἔφερον οἶνον· ἄς διορθωθῇ τὸ σφάλμα— φέρω ἀμέσως ἀπὸ τὸ ὑπόγειον ἐξαίρετον οἶνον (ἐξέρχεται).

ΚΑΡ. Τί νὰ μηχανεύητε; Μήπως θὰ μὲ ποτίσῃ ναρκωτικὸν ἢ δηλητήριον;— Ἄς προσέχωμεν.

ΦΡΑΓ. (Εἰσερχόμενος βιαίως). Τρέξατε ἀμέσως, Κύριε, παρακαλῶ, βοηθήσατε· ὁ δυστυχῆς πατήρ μου ἐνῶ μοὶ ἔφεγγεν, ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὴν κλίμακα εἰς τὸ ὑπόγειον, ἔπεσε καὶ ὁ λύχνος, καὶ ἀγνοῶ ἂν ζῆ· βοηθήσατε μὲ παρακλῶ νὰ τὸν φέρωμεν εἰς τὴν κλίνην.

ΚΑΡ. Ἐρχομαι ἀμέσως, λάβετε τὸν λύχνον καὶ προπορεύθητε (ἐξέρχεται).

ΦΡΑΓ. (ἔσωθεν). Παρατηρήσατε ἐκεῖ κάτω πῶς ὁ δυστυχῆς κεῖται ἐξηλωμένος· μήπως ἐφονεύθη ὁ ταλαίπηρος;

ΚΑΡ. (Ὡσαύτως). Πηγαίνετε ἐμπρὸς, καλὰ φίλε, καὶ φροντίσατε μὴ σθεσθῇ τὸ φῶς (ἀκούεται μέγας κρότος). Ὅποιος σκάπτει λάκκον δι' ἄλλον, ἐντὸς αὐτοῦ ἐμπίπτει ὁ ἴδιος. (Ὁ Καρόλος εἰσερχεται ξιγήρης.)

ΚΑΡ. Ἰωάννη, Ἰωάννη. (Ὁ Ἰωάννης παρουσιάζεται ἀριστερόθεν μὲ σπάθην καὶ πιστόλιον.) Ἀνάγκη τῶν ὄπλων μας δὲν ἔχομεν, διότι οἱ φίλοι ἐπαγηδύθησαν μόνον τῶν τοῦς ἐκκλῆσα καὶ τοῦς δύο εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ τώρα εἴμεθα κύριοι τῆς οἰκίας.

ΙΩΑΝ. Καλὰ τὴν καταφέραμεν τῇ ἀληθείᾳ· ἐγὼ ἐν τούτοις μὴ βλέπων οὐδένα, ἠγέρθην τῆς κλίνης σιγὰ, σιγὰ, καὶ ἐρευνήσας εἰς τὸ μαγειρεῖον εὔρον τὴν κλεῖδα τῆς θύρας ὑπὸ χύτραν ἀνυστραμμένην. Κύριε Συνταγματάρχα, τώρα πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν ἐπιμελῶς ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκίας διὰ νὰ ὑπερασπισθῶμεν ἐν ἀνάγκῃ.

ΑΔΕΛ. (ἔσωθεν). (Παντοδύναμε, σῶσον με τὴν ἀθλίαν!)

ΙΩΑΝ. Φωνὴ γυναικὸς; ! Συνταγματάρχα, ἀνοίξατε ἐκεῖ (δεικνύων τὴν δευτέραν κατὰ δεξιὰν θύραν. Ὁ Καρόλος ἀνοίγει τὴν δεξιὰν θύραν καὶ μετ' ἐκπλήξεως λέγει πρὸς τὴν ἐξερχομένην Ἀδελαΐδα).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ΑΔΕΛΑΪΣ.

ΚΑΡ. Εἶσθε σὰς Ἄννα; Σεῖς ὁμιλεῖτε! Δὲν εἶσθε λοιπὸν ἄλλος;

ΑΔΕΛ. Ὅχι Κύριε, δὲν εἶμαι ἄλλος. Πλὴν οὗτοι οἱ κακοῦργοι, δολοφονήσαντες πλοῦσιόν τινα ἔμπορον, μὲ ἠπειλήσαν μὲ θάνατον ἂν δὲν προσποιηθῶ τὴν ἄφρονον ἔμπροσθεν τῶν ξένων.

ΚΑΡ. Ἔχετε θάρρος.—Εἰς τὸ ἐξῆς, οὔτε ὁ ξενοδόχος, οὔτε ὁ γέρον, δύνανται νὰ σὰς κακοποιήσωσι....

ΑΔΕΛ. Δὲν ἐννοῶ....

ΚΑΡ. Τώρα εὐρίσκονται ἀμφότεροι κεκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ ὑπογείου καὶ θέλουσι τιμωρηθῆ δεόντως· ἀλλὰ διηγηθῆτέ μοι, ποῖα κακὴ τύχη σὰς ἔρριψεν εἰς ταύτην τὴν ληστρικὴν οἰκίαν;

ΑΔΕΛ. Θέλω σὰς εὐχαριστήσαι, Κύριε, ἀλλὰ δὲν εἶσθε ἀκόμη ἀσφαλῆς. Τὸ δάσος εἶναι πλῆρες ληστῶν· ἡ συμμορία τῶν σύγκειται ἐξ εἰκοσιν ἀτόμων, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθωσιν ἐδῶ καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθῆτε.

ΚΑΡ. Φοίχη! Ἰωάννη, περιεπλέχθημεν εἰς δεινὸν κίνδυνον. (Τῇ Ἀδελαΐδῃ.) Ἐκτὸς τῆς θύρας ὑπάρχει ἄλλη εἴσοδος;

ΑΔΕΛ. Ὅλα τὰ παράθυρα ἔχουσιν ἰσχυρὰς κιγκλίδας. Εἰς ἐν μέρησιν τῆς οἰκίας εἶναι μικρὸς φεγγίτης· ὅταν οἱ κακοῦργοι ἔρχονται, ὁ γέρον θέτει λύχνον εἰς τὸν φεγγίτην πρὸς εὐκολίαν τῶν αὐτοῦ δὲ ἄμα φθά-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΩΝ

σωσι, κρούωσι τρίς τὴν θύραν καὶ εἰσερχόμενοι κάθονται εἰς τὴν τράπεζαν ἐν κραιπάλῃ, ἀκολούθως κοιμῶνται, ἐτοιμαζόμενοι, τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, διὰ νέας ληστείας.

ΚΑΡ. Εὐχαριστῶ πολὺ, καλὸν κοράσιον! λάβετε τώρα τὴν καλοσύνην νὰ εἰσέλθητε εἰς τὸ δωμάτιόν σας καὶ ἐλπίζω νὰ σας ἐλευθερώσω ἀπὸ τοῦτο τὸ καταγώγιον. (Ἡ Ἀδελφεὰ ἀπέρχεται δεξιόθεν ἐκ τῆς δευτέρας θύρας). Ἰωάννη, ἃς ἐτοιμασθῶμεν, ἡ θέσις εἶναι δεινὴ καὶ πολλῶ μᾶλλον ἂν ἐλθωσιν ὄλοι ὁμοῦ. Ἄς ἔχωμεν ἐλπίδα εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεόν, καὶ αὐτὸς θέλει μᾶς βοηθήσει· θάρρος λοιπόν. Ὑπαγε νὰ ἴδῃς ἂν τὸ φῶς ἀνάπτη εἰς τὸν φεγγίτην.

ἸΩΑΝ. Μείνατε ἤσυχος, Συνταγματάρχῃ μου, τώρα ὅτε εἴμεθα κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης θ' ἀναπτύξω ὅλην τὴν γενναϊότητά μου. (Ἀπέρχεται ἐκ τῆς μεσαίας θύρας ἀρασπῶν τὸ ξίφος του).

ΚΑΡ. (μόνος). Ὅποιον τρομερὸν συμβάν!... Ἀγαθὴ τύχη! ὅτι ὑπῆρχεν ἐνταῦθα ἡ ἀθῶα ἐκείνη κόρη, ἀτυχὲς θῦμα αὐτῶν τῶν κακούργων, ἄλλως, ἡ ζωὴ μου, τὴν νύκτα ταύτην, θὰ διέτρεχε τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων. Ναι, μεγάλην ὀφείλω πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνην, καὶ πρέπει ἀπέναντι τῆς θυσίας καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς μου, νὰ τὴν διασώσω καὶ νὰ τὴν ἀφαιρέσω ἐκ τῶν ὀνύχων τῶν ἀνθρωπομόρφων τούτων θηρίων.

ἸΩΑΝ. (ἔσωθεν τῆς μεσαίας θύρας). Συνταγματάρχα, συνταγματάρχα (εἰσερχεται). Μὰ τὴν ἀλήθειαν ὄλοι αὐτοὶ οἱ κακούργοι εἶναι ἀκριβέστατοι εἰς τὰ ἔργα των· πρὶν ἀκόμη πέσωσιν εἰς τὴν παγίδα τὴν ὅποιαν δι' ἡμᾶς ἔστησαν, ἐφρόντισαν ν' ἀνανεώσωσι τὸ ἔλαιον εἰς τὸν λύχνον, ὃ ὅποιος τοσαύτην λάμψιν ἐκπέμπει, ὥστε εὐκόλως δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὴν ἀριθμὸν των, ἅμα πλησιάσωσιν.

ΚΑΡ. Πολὺ καλὰ ἃς τοποθετηθῶμεν καλῶς ὠπλισμένοι· λάβε ἀκόμη αὐτὰ τὰ σχοινία διότι ἐλπίζω νὰ δέσωμεν τοὺς κακούργους. (Συρρηθῶνως ἀκοοῦνται τρεῖς κτυπήματα εἰς τὴν μεσαίαν θύραν· ὁ Ἰωάννης ἀπέρχεται ἀριστερόθεν πρὸς στιγμὴν καὶ ἐπαρέχεται λέγων ταπεινῇ τῇ φωνῇ τῷ Κάρω).
ἸΩΑΝ. Εἶναι μόνον δύο.

ΚΑΡ. Θεέ μου! Δός μοι τὴν ἰσχύν νὰ καταβάλω τοὺς ἀρχαίους κακούργους, καὶ νὰ σώσω τὴν πτωχὴν ἐκείνην κόρη! (ταπεινῇ τῇ φωνῇ τῷ Ἰωάννῃ) Ἄνοιξιν τὴν θύραν καὶ κρύψθητι ὀπισθεν τοῦ θυροφύλλου· ἐγὼ συλλαμβάνω τὸν πρῶτον, σὺ δὲ φρόντισον περὶ τοῦ δευτέρου. (Ὁ Ἰωάννης ἐκτελεῖ τὰ πάντα· ὁ Κάρλος καὶ ὁ Ἰωάννης τοποθετοῦνται· ὁ Ἰωάννης ἀνοίγει τὴν θύραν, ὁ Κάρλος συλλαμβάνει τὸν πρῶτον ληστὴν, καὶ φέρει τὸ πιστόλιον εἰς τὸ στήθος του, ὃ δὲ Ἰωάννης πρᾶττει τὸ αὐτὸ εἰς τὸν ἄλλον). Πραδοθήτε, ἡ θάνατος!!!!

ΛΗΣΤ. Μὴ μᾶς φονεύσητε καὶ πραδοθήμεσθ. (Ὁ Ἰωάν. κλείει τὴν θύραν, δέρει τοὺς ληστὰς καὶ τοὺς ἀφαιρεῖ τὰ ὄπλα.)

ΚΑΡ. Ἄν κινηθῆτε, ἡ λέξις προφέρητε, σᾶς φονεύω. (Ὁ Ἰωάν. τοὺς ὠθεῖ ἀριστερῶ).

ἸΩΑΝ. (τῷ Κάρω). Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀπὸ τοῦτον τὸν ληστρικὸν οἶκον, ἄλλως, εἴμεθα διὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν.

ΚΑΡ. Ὅχι, μὴ νομίζης ὅτι ἀπηλλάγημεν παντὸς κινδύνου· συμμορία ἐξ εἴκοσι ληστῶν περιτρέχει τὸ δάσος. Εἶναι εὐκόλον σφαίρα ὄπλου, διευθυνομένη ἐκ τῶν πυκνῶν χαμοκλάδων, νὰ μᾶς φονεύσῃ— ἀνάγκη λοιπόν νὰ συσκευθῶμεν τίνι τρόπῳ πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν. (Ἀκούεται ἤχος σάλπιγγος).

ἸΩΑΝ. Τί εἶναι αὐτό;

ΚΑΡ. Ὑπαγε νὰ ἴδῃς καὶ ἐγὼ μόνος φυλάττω αὐτοῦ. (Ὁ Ἰωάννης ἀπέρχεται).

ἸΩΑΝ. (ἔσωθεν). Συνταγματάρχα, καλὴ, κάλλιστα εἰδήσει· δὲν εἶναι κακούργοι, εἶναι ἰδιοὶ μας, εἶναι Οὔσσαροι. (Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ εἰσερχεται ὁ Λοχαγὸς τῶν Οὔσσαρων).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Οἱ αὐτοὶ, ΛΟΧΑΓΟΣ, εἶτα ΔΕΔΑΛΙΣ.

ΛΟΧ. Εἴμεθα, Συνταγματάρχα, πολλὸ ἀνήσυχοι. Γνωρίζομεν πόσον εἰσθε αὐστηρὸς εἰς τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, καὶ βλέποντες ὅτι πράχθηεν ἡ προσδιορισμένη ὥρα, ἐφοβήθημεν μήπως σᾶς συνέλαβον λησταί, διότι εἶναι πολλοὶ εἰς τοῦτο τὸ μέρος· λαθόντες δὲ τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Στρατηγοῦ, περιήλθομεν μετὰ φώτων ὄλον τὸ δάσος, μέχρι· οὐ ἀνακαλύψαντες τὰ ἔχνη δύο ἴππων, ὠδηγήθημεν ὑπ' αὐτῶν ἐνταῦθα, ἔνθα, θεῖα χάριτι, σᾶς ἀνεύρομεν.

ἸΩΑΝ. Τώρα ἐνοῦά δικτὶ οἱ λοιποὶ λησταὶ δὲν ἤλθον, εἶδον τὰ φῶτα καὶ ἐφοβήθησαν.

ΚΑΡ. (τῷ Λοχαγῷ). Ἐχω πολλὰ νὰ σοὶ διηγηθῶ, ἐν τούτοις, λάβε ἀκριβῶς τὰ μέτρα σου· θέσε φύλακας εἰς τὴν οἰκίαν, παράλαβε τοὺς ληστὰς καὶ ἄλλους δύο οἵτινες εὐρίσκονται εἰς τὸ ὑπόγειον—καὶ ἐνεργίσον ἀκριβῆ ἔρευναν, διότι ἐνταῦθα, καὶ ἄπειρα κλοπιμαῖα πράγματα ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ τρομερὰ κακούργηματα θέλομεν ἀνακαλύψει. Εἰς τὸ ὑπόγειον εἶναι κεκλεισμένος ὁ ξενοδόχος καὶ ὁ πατήρ του. (Εἰς τὴν μεσαίαν θύραν παρουσιάζονται δύο στρατιῶται Οὔσσαροι μετὰ φωνῆς τοῦ Ἰωάννου εἰσερχεται εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶναι οἱ λησταὶ καὶ λέγει).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ἈΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΙΩΑΝ. Ἐμπρός ἀκούδεις. (Οἱ λησται συλλαμβάνονται παρὰ τῶν στρατιωτῶν, ὁ δὲ Κάρο διευθύνεται πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ὀδηγεῖ ἔξω τὴν Ἀδελαΐδα).

ΚΑΡ. Εἰπέ μοι τώρα, ἀγκυπητή μου κόρη, πῶς εὐρίσκεσαι μὲ τοὺς αἰμοβόρους τούτους ληστές; Διότι ἀδυνατῶ νὰ πιστεῦσω ὅτι αὐτὸς ὁ κακοῦργος γέρον εἶναι πάππος σου.

ΑΔΕΛ. Ἐγὼ δὲν ὀνομάζομαι Ἄννα, ἀλλ' Ἀδελαΐς;... λησται μ' ἤρπαξαν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς μου ὅστις ὀνομάζεται Ῥοβέρτος Φαβρὼ ἐνθ'...

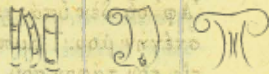
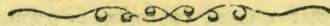
ΚΑΡ. (μετὰ μεγάλης ζωηρότητος). Ἀδελαΐς! Ῥοβέρτος; Φαβρὼ!... Τί λέγεις! Σὺ λοιπὸν εἶσαι ἡ ἀνεψιά μου;

ΙΩΑΝ. (καθ' ἑαυτὸν). Ἀνεψιά του!!

ΚΑΡ. (γορυπετεῖ). Θεέ μου! Σὲ δοξάζω, σὺ ἐλύτρωσας ἐμὲ καὶ αὐτήν. (Εἰκὼν ἀνάλογος).

(Πίπτει ἡ αὐλαία).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Πλατεία ἐν ἣ μακρὰν φαίνονται μικρὰ οἰκία καὶ διάφορα δένδρα Δεξιόθεν, πρὸς τὸ προσκλήριον μᾶλλον, οἰκία τοῦ Ῥοβέρτου. Πλησιάζει ἡ ρύξ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ μόνος.

ΡΟΒ. (Ἐρχεται ἀριστερόθεν πορεύεται βραδέσι βήμασι πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, φθάσας δὲ, σταματᾷ ὡσεὶ μεταμεληθεὶς τὰ εἰσελθῆναι). Ὅποια σκληρὰ ἀποθάρρυνσις! Αἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκαταλείπουσι καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἰσελθῶ! Ἡ οἰκία μου αὕτη ἔρημος πλέον δι' ἐμέ. (Βραχεῖα παύσις). Ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης στιγμῆς, καθ' ἣν δολίως μοὶ ἀπήχθη ἡ κόρη μου, οὐδεμίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου εὐρίσκω ἡσυχίαν, οὐδεμίαν ἀνάπαυσιν! Καὶ ἐν τούτοις, μέχρι τοῦδε, μοὶ εἶναι ἄγνωστον ποῦ νὰ εὐρίσκητε καὶ ἂν ζῆ εἰσέτι!... Ἡ ὑπόνοια αὕτη κατασπαράττει τὴν καρδίαν μου καὶ αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἡμέραν παρ' ἡμέραν πλησιάζοντα πρὸς τὸν τάφον! Ἄχ! Ναί! ἀφοῦ ἀπώλεσα ἕνα πρὸς ἕνα ἀδελφὸς καὶ τέκνα, ἡ ζωὴ τώρα πλέον μοὶ εἶναι ἀνυπόφορον βᾶρος! Ἄς ἔλθῃ λοιπὸν ὁ θάνατος, ἃς σπεύσῃ... τὸν περιμένω ὡς γλυκὴ εὐεργέτημα τῆς θείας Προνοίας, ὡς ἀνακούφισιν τῶν παθημάτων μου! (Προχωρῶν πρὸς ἀριστερὰν, μένει βεβηθισμένος εἰς ἀληγεῖνὰς σκέψεις· ἐν τούτοις ἀνοίγεται ἡ θύρα τῆς οἰκίας του καὶ ἐξέρχεται ὁ Κάρολος καὶ ἡ Ἀδελαΐς, μένουσι δὲ ὀπισθεν καὶ πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου).

ΚΑΡ. (Ἴδού τον, Ἀδελαΐς; πόσον κατὰ τῆς ὁδῆς! Σὺ ἐν τούτοις μὴ προχωρήσῃς· μένε ἐδῶ ὀπισθεν μέχρις οὗ τὸν προετοιμάσω νὰ σε ἰδῆ).

ΑΔΕΛ. (Ἄ! Ναί! Προσπάθησον, ἀγκυπητέ μοι θεῖς, ἵνα μὴ ἡ εὐφρόσυτος, πλὴν αἰφνίδιος εἶδησις, τῷ ἀποβῆ ὀλεθρία).

ΚΑΡ. (Ἄφες εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα).

ΡΟΒ. (Ἀναλαμβάνων ἐκ τοῦ ληθάργου του). Ἄς εἰσελθῶ λοιπὸν! Ἄφ' οὗ δὲν ὑπάρχει οὐδέμια ἐλπίς, ἔρημος ἃς εἰσελθῶ εἰς τὴν ἔρημον οὐδέμια ἔλπις. Ἐμπρός. Ὁρᾷ, δυστυχῆ γέρον, ὑπᾶγε νὰ κλεισθῆς; ζῶν εἰς τὸν τάφον σου. (Διευθύνεται ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν οἰκίαν).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΚΑΡ. (Παρουσιαζόμενος ενώπιόν του). Στήθι, 'Ροβέρτε!

ΡΟΒ. Τί; είσαι; Τί θέλεις;...

ΚΑΡ. 'Αχ! 'Ροβέρτε! Λοιπόν δὲν με ἀνγνωρίζεις;...

ΡΟΒ. Ποῖον βλέπω!... Θεέ μου! μήπως ἀπατώμαι; (Αστερίζων αὐτόν). 'Αχ!... 'Οχι!... Σὲ ἀνγνωρίζω, εἶται ὁ ἀδελφός μου ὁ Κάρολος... ἔλθε, ἔλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μου. (Εραγκαλίζονται. Βραχεῖα παύσις).

ΚΑΡ. Ναι, εἶμαι ὁ ἀδελφός σου, ὁ Κάρολος, ὅστις, καί τοι ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἀπών, διετήρησα πάντοτε ζωηρὰν τὴν μνήμην σου καὶ τῆς φιλάτης θυγατρὸς σου 'Αδελαΐδος.

ΡΟΒ. 'Αχ! Κάρολε, πῶσον ὄνομα ἐξῆλθε τῶν χειλέων σου!... διὰ τί κατασπαράττεις τὴν καρδίαν μου;

ΚΑΡ. Τί λέγεις ἀδελφέ!... διὰ τί τόσον ταράττεσαι;

ΡΟΒ. Κάρολε, ἐκ τῶν χειλέων σου μὴ ἐξέληθ' ἄνωγε τὸ ὄνομα τῆς... ἐκείνης!... αὕτη μοι ἠράπη δολίως.

ΚΑΡ. Καὶ δὲν ἠδυνήθης νὰ μάθῃς τί περὶ αὐτῆς;

ΡΟΒ. 'Απασαί κί προσπάθειάι μου, ἵνα ἀνακλιψῶ ποῦ εὕρισκεται, ἀπέβησαν μάταια, τώρα δὲ, ἀπώλεσα πλέον πᾶσαν ἐλπίδα νὰ τὴν ἐπικνίδω.

ΚΑΡ. 'Ροβέρτε, ἀδελφέ μου, μὴ ἀπελπίζησι, θάρρει· ὁ Θεός ὅστις κηδύκεται νὰ σοὶ ἀποδώσῃ ἀδελφόν, ὃν ἐνόμιζες τεθνεῶτα, δύναται νὰ σοὶ ἀποδώσῃ καὶ τὴν περιπόθητον κόρην σου, τὴν προσφιλή μου ἀνεψιάν. Μάθε ἐνταῦτοις ὅτι ἡ θυγάτηρ σου ζῆ.

ΡΟΒ. (Μὲ δόξαμιν). Ζῆ! Πῶς τὸ ἠξέυρεις; (Συνερχόμενος). Κάρολε, τί λέγεις! 'Αχ!... Θέλεις νὰ με ἀπατήσης... ἀλλὰ δὲν ἐλεῖσαι τοῦλάχιστον τὸ πένθος γηραλαίου πατρὸς;!

ΚΑΡ. 'Ροβέρτε! Σοὶ ὁμνῶ εἰς ὅ,τι ἰερώτερον ἔχω, ὅτι ἡ θυγάτηρ σου ζῆ, πρὸ σου δ' ἐξχρητάται νὰ σοὶ ἀποδοθῇ διὰ παντός.

ΡΟΒ. Νὰ μοὶ ἀποδοθῇ διὰ παντός!... ἡ θυγάτηρ μου!... ἡ περιπόθητος 'Αδελαΐς μου!... εἰπέ εὐθὺς, Κάρολε, εἰπέ μοι, τί πρέπει νὰ πράξω; Εἶμαι ἀποφαισμένος καὶ τὴν παρουσίαν μου ὄλην, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν, νὰ θυσιάσω διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν αὐτῆς.

ΚΑΡ. Δὲν πρόκειται περὶ τούτου. (Λαμβάνει αὐτόν τῆς χειρὸς καὶ τοῦ λέγει ἡσύχως). 'Ροβέρτε, μὴ ὑπόσχου· ὅτι θὰ ἔχῃς ἀρκετὴν δύναμιν ἵνα ἀνθέξης εἰς τὴν χαροποιὰν συγκίνησιν τοῦ νὰ ἐπικνίδῃς τὴν προσφιλή σου κόρην;

ΡΟΒ. Ναι, Κάρολε, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι. Ἡ μόνη ἐλπίς τοῦ νὰ τὴν ἐπικνίδω, με ἐξωαγόγησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε αἰσθανομένη κατὰ βέλῃ μένα μέλη τοῦ σώματός μου ἀνπλασάνοντά τῶκα νέαν δύναμιν καὶ ζωὴν.

ΑΔΕΛ. 'Αχ! Πάτερ μου! 'Ιδοὺ ἡ θυγάτηρ σου. (Προσερχομένη ἀριστερόθεν τοῦ πατρὸς τῆς, γορτυπιεῖ).

ΡΟΒ. Σὺ!... 'Αδελαΐς μου!... Θύγατερ!... (Ἐνῶ θέλει νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, τῷ ἐκλείπουσιν αἱ δυνάμεις ὁ Κάρολος καὶ ἡ 'Αδελαΐς τὸν ὑποστηρίζουσι).

ΚΑΡ. Ἐχε θάρρος, 'Ροβέρτε! μὴ δειλιάσῃς τὴν κόρην σου, ἰδοὺ αὐτή, εἶναι ὑγιής καὶ σῶα, δεῖξο τὴν εἰς τὰς ἀγκάλας σου.

ΡΟΒ. (ἀναλαμβάνων). 'Αχ!... ναί... ναί... εἰς τὰς ἀγκάλας μου!... (Βραχεῖα παύσις. Εἰκὼν ἀνάλογος). 'Αλλ' εἰπέ μοι, ποῦ ἦσο ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον;

ΑΔΕΛ. 'Αχ! πάτερ μου! πάντοτε με τοῦς ληστὰς.

ΡΟΒ. Δίκαιε Θεέ! οἱ λησταί!...

ΚΑΡ. Μὴ πτοήσῃς, 'Ροβέρτε· ἡ θυγάτηρ σου, καί τοι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ληστών, χάριτι θεῶν, διετηρήθη ἀγνή.

ΡΟΒ. Ἀλλὰ πῶς; — Διηγῆθητι λοιπόν τί σὲ ἠκολούθησε.

ΑΔΕΛ. Ἐνθυμείσθε, πάτερ, ἐκείνην τὴν νύκτα καθ' ἣν ἀνθρωπός τις εἰσῆλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ μας· μετὰ πλάστον διόλογον ἔκτοτε ἤρχισεν ἡ σειρά τῶν δυστυχιῶν μου· ἐνῶ ἐκεῖνος σὰς ἀπησχόλει, ἄλλος, τρομερὸς τὴν ὄψιν, με ἤρπασεν, ἔρραξε τὸ στόμα μου καὶ διὰ τῆς βίας μ' ἔσυρεν εἰς πυκνότερον δάσος ἐκ τοῦ ὁποίου, τῇ βοήθειᾳ καὶ ἑτέρου ληστοῦ, με ὠδήγησεν εἰς τὸ καταγωγίον των ἐντὸς ὀχλήματος ἐν ᾧ ἦτο γέγων τις πατὴρ τοῦ ἀρχιληστοῦ. Πάντ' ὅσα ἐπεχείρησεν ὁ μιὰρὸς ἐκεῖνος, ἵνα με διασκεδάσῃ, ἀπέβησαν μάταια· ἐτόλμησε προσεῖτι ὁ κακοῦργος νὰ με ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ὀνομάζω πατέρα καὶ τὸν βδελυρὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφόν..... (Κλαίει).

ΡΟΒ. (Κλαίει).

ΚΑΡ. Ἐξἠκολούθω ἐγώ. Καθ' ἐκάστην συνερχόμενοι οἱ λησταὶ διενυκτέρευον ἐν κραιπάλῃ μετὰ τὰς μαχάρας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἑτοιμοὶ νὰ λύσωσι τὰς φιλονεικίας καὶ ἐριδὰς των διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Μίαν ἑβδομάδα πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς τῆς, πλουσιώτατός τις ἔμπορος, ἔχων ἀρκετὰ χρήματα μετ' ἐαυτοῦ, ζήτησε· ἄσυλον ἐν τῷ οἴκῳ τῶν κακοῦργων, ἐφορευθῆ καὶ ἐληστεύθη πρὸ αὐτῶν. Ἡ 'Αδελαΐς, κατὰ τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἐξετέλειτο τὸ στυγερὸν ἐγκλημα, ἀνεπαύετο εἰς τὴν κλινὴν τῆς, ὅτε, αἰγνης, ἀφυπνισθεῖσα ἐκ τῶν διαπεραστικῶν τοῦ νέου ἐμπόρου φωνῶν, κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, νομίζουσα δὲ ὅτι ἡ ταρχὴ τῆς προῆλθεν ἐκ τρομακτικοῦ τινος ὀνείρου, ἠγέθη καὶ ἐνεδόθη. Οὐχ ἵπτον ὅμως συνεκινετώσασα ἄπασαν τὴν προσοχὴν τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡσυχίας καὶ ἐν τῷ σκοτεινῷ θαλάμῳ τῆς, περιέμενε ν' ἀκούσῃ καὶ δευτέρων φωνῶν, ὅπως ἐξἠπατήθη, οὐδὲν ὅμως ἠκούσεν ἢ ψιθυρισμοὺς καὶ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΕΩΝ

βήματα ελαφρά. Καταβάσα τότε εἶδε τὸν δυστυχῆ ξένον κυλιόμενον εἰς τὸ αἷμά του, καὶ ἐκ φρίκης καταληφθεῖσα ἡ δυστυχῆς, εἶπεν εἰς τοὺς ληστές, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει ἡμέραν τινὰ τοὺς κεραινοβολήσει. Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ληστής, ἄγριος τὴν ὄψιν καὶ σκληροτράχηλος, πλησιάσας αὐτὴν τὴν ἤρπασεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τῇ εἶπε μετὰ τρομερᾶς φωνῆς. «Εἰς τὸ ἐξῆς ποτὲ δὲν θέλεις ὀμιλήσει ἐνώπιον τῶν προσερχομένων ξένων, σὲ διακηρύττωμεν ἄλλον, ἄλλως θέλομεν σὲ κατασπαράξει πάραυτα». (Νύξ).

ΑΔΕΛ. Καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὅπου ἔκλυσα πικρῶς ἐδεήθην εἰς τὸν Θεὸν ὅπως μὲ ἐλευθερώσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀχρείων ἐκείνων κακοῦργων μετὰ ταῦτα, κατὰ θεῖον βούλησιν, ἦλθεν ὁ προσφιλὴς Θεὸς μου ὅστις.....

ΚΑΡ. Ἀρκεί, φιλάτη ἀνεψιά, ἄς ἀποσυρῶμεν, πάντες ἔχομεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως ἀκολούθως ἐγὼ θέλω διηγηθῆ εἰς τὸν ἀγαθὸν πατέρα σου τὸν τρόπον τῆς ἀπελευθερώσεώς σου.

ΡΟΒ. Ναί, φίλτατε ἀδελφὲ, ἄγωμεν. (Ἀραχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ καὶ εἷς ΛΗΣΤΗΣ.

ΜΑΡ. (Εἰσέρχεται μετὰ προφυλάξεως δεξιόθεν, μετημφισμῆνος καὶ μακρὸν ἐπεנדύτην περιτετυλιγμένος βαίνει ἀριστερόθεν, κυπᾶ τρίς τὰς χεῖρας καὶ παρουσιάζεται εἰς ληστής).

ΛΗΣΤ. (Ἰστάμενος πρὶν ἢ πλησιάσῃ τὸν Μάρκελλον). Τὸ σύνθημα.

ΜΑΡ. (Σιγαλῇ τῇ φωνῇ). Ζωή.

ΛΗΣΤ. (Ὁμοίως). Θάνατος. (Αναγνωρίζόμενοι δίδουσι ἀμοιβαίως τὰς χεῖρας).

ΜΑΡ. Πόσοι εἴσθε ὄλοι;

ΛΗΣΤ. Δέκαπέντε.

ΜΑΡ. Καὶ ποῦ;

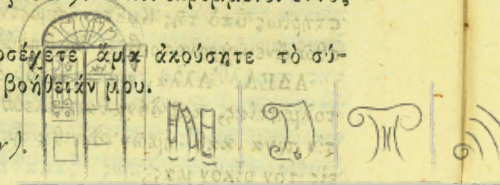
ΛΗΣΤ. Ἐδῶ πλησίον. (Νεύων ἀριστερόθεν). Ὅλοι ἐκρυμμένοι ἐν τῷ παλαιᾷ καὶ ἐγκαταλειμμένῃ αὐλῆς.

ΜΑΡ. Ἐξάιρετα μείνατε ἐκεῖ καὶ προσέχετε ἄμικ ἀκούσῃτε τὸ σύνθημα σύριγμα, δράμετε ὄλοι ἐνοπλοὶ εἰς βοήθειάν μου.

ΛΗΣΤ. Πολὺ καλὰ ἢ προκαταβολή;

ΜΑΡ. Δάβε. (Τῷ δίδει ἐν βαλάντιον).

ΛΗΣΤ. Πάντοτε ἔτοιμοι

ΜΑΡ. Εἰς ζῶν (τῷ προτείνει τὴν χεῖρα).

ΛΗΣΤ. Καὶ εἰς θάνατον. (Ἀπέρχεται ἀριστερόθεν).

ΜΑΡ. Σκληρὰ τύχη πόσον μὲ καταδιώκει! Ἐνῶ τὰ πάντα εἶχον τελεσθῆ καὶ οὐδὲν ἀπέμενε πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν σκοπῶν μου, ἰδοὺ ἡ διστραμμένη μου τύχη παρεμβάλλει νέκ προσκόμματα ὁ νομιζόμενος ὡς ἀποθνήσκων, Κάρολος, ὁ ὅσιος τῆς Ἀδελφίδος, ὡς φάσμα ἐξέρχεται τοῦ τάφου καὶ μοὶ καταστρέφει τὸ πᾶν, καὶ ἐγὼ συλληφθεὶς ὡς ἐκ τῆς μαρτυρίας ἐκείνου τοῦ ἀχρείου Φραγκίσκου, μόλις ἠδυνήθην νὰ διαφύγω τῶν χειρῶν τοῦ δημίου διὰ τῆς δραπέτευσέως ἄλλὰ σφοδρότερον ἀπὸ τοῦδε καὶ σκληρότερον θέλω κηρύξαι τὸν πόλεμον κατὰ τῆς οἰκογενείας ταύτης. Ναί, ἡ ἐκδικησίς μου θὰ ἦναι τρομερά. Μάρκελλε, ἡ χεὶρ σου πρέπει νὰ τελειώσῃ ὅ,τι ἡ μοχθηρὰ ψυχὴ σου ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισεν. Ἡ πρώτη ἀποτυχία θέλει μὲ καταστήσει τοῦ λοιποῦ προσεκτικώτερον. Ἄχ!..... Ὅχι, ἄθλιοι, δὲν θέλετε διαφύγει τῶν χειρῶν μου. (Ἐξάγων τὸ ἐργχειρίδιον) Ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἑτέρου θέλετε πέσει ὑπὸ τὴν αἰχμὴν τῆς ψυχρᾶς ταύτης μαχαίρας ἣν θέλω ἐμπήξει εἰς τὴν καρδίαν σας, τὸ δὲ αἷμά σας θέλει βάψαι τὰς χεῖρας μου καὶ ὅλεις κορέσει τὴν διψῶσαν καρδίαν μου. (Τρέχει πρὸς τὴν θύραν.) Ἄλλ' ἀκούω βήματα. . . . νομίζω ὅτι ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς . . . νι . . . εἶναι ἐκείνη . . . ἰδοὺ ἔρχεται μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς. Μάρκελλε, θάρρος . . . διπλοῦν τὸ θυμὸν, ἄς ἀποθάνωσιν. (Ἀπέρχεται δεξιόθεν).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ καὶ ΑΔΕΛΛΙΣ, εἷτε ΚΑΡΟΛΟΣ καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

ΑΔΕΛ. (ἔξερχομένη μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἐκ τῆς οἰκίας). Πάτερ μου, ἡ νύξ εἶναι σκοτεινὴ, καὶ ὁ δρόμος τὸν ποῖον θὰ διέλθωμεν εἶναι μακρὸς καὶ ἐπικίνδυνος ἄς ἀναβάλωμεν διὰ τὴν αὐριον.

ΡΟΒ. Ὅχι, φιλάτη μου Ἀδελαῖς, ὅ,τι ἀπεφάσισα πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν οἰκίαν μας, πρέπει καὶ νὰ ἐκτελέσω ἀμέσως. Ὁ Κάρολος μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ Μάρκελλος ἔδραπέτευσεν ἐκ τῶν φυλακῶν καὶ καταδιώκεται δραστηρίως ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως· ἐγὼ ἐπομένως ὀφείλω νὰ τὸν υπερασπισθῶ ἄνευ χρονοτριβῆς, ἐπισπεύδων μετὰ σοῦ τὴν χάριτα ὑπὲρ αὐτοῦ.

ΙΑΚΩΒΟΣ. Πάτερ μου, ὁ Μάρκελλος εἶναι υπερβαλλόντως θρασύς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως ὡς εἶναι τώρα, νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐπίθεσιν ἐπὶ τὸν πατέρα μου, δὲν θὰ ἦτον ἀρά γε συνετώτερον νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν οἶκόν μας;

POB. Οὐδείς φόβος ὑπάρχει. Ὁ Κάρολος μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι ἔλαβεν ἕλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Πλησίον τῆς οἰκίας μας ἐνεδρεύει φρουρὰ στρατιωτῶν· προστέτι δὲ εἶναι καὶ ἄλλαι περίπολοι διεσπρυσμένοι εἰς τὰ περίξ. Μὴ ταράττεσαι λοιπόν, ἀγαπητῆ μου Ἀδελαΐς, διότι ὁ δρόμος εἶναι ἀσφαλῆς καὶ δύνασαι ἀφόβως νὰ με ἀκολουθήσης. (Ὁ Μάρκελλος ἐμψυγίζεται ἀριστερόθεν).

ΑΔΕΛ. Ἀφοῦ ἐπιμένεις, πάτερ μου, σὲ ὑπυκούω· εἶθε δὲ ὁ Κόριος νὰ κατευθῆναι τὰ διαβήματά μας. (Ἐνῶ πορεύεται ἵνα ἀπέλθωσι κατ' ἀριστεράν, ὁ Μάρκελλος τραυματίζει τὸν Ροβέρτον ἐπὶ τοῦ στήθους διὰ τοῦ ἐργχειριδίου).

ΜΑΡ. Ἀπόθανον.

POB. Θεέ μου!!!

ΑΔΕΛ. (Σπείδουσα πρὸς τὴν οἰκίαν της). Βοήθεια, Κάρολε, δολοφονία!

ΚΑΡ. (Ἐξέρχεται τῆς οἰκίας καὶ εὐρίσκειται ὑπέναντι τοῦ Μαρκελλίου ἀκολουθησάμενος τὴν Ἀδελαΐδα). Τίς οὗτος; (Ξιφουλκῶν ἀμέσως).

ΜΑΡ. Ὁ Μάρκελλος!

ΚΑΡ. Τίς σ' ἐβοήθησε, μικρὲ, καὶ ἐδραπέτευσας ἐκ τῶν φυλακῶν;

ΜΑΡ. Τὸ θάρρος μου. Ἐγὼ ἐσκόπον νὰ θυσιάσω καὶ ἐκείνην καὶ σέ, πλὴν ἡ τύχη δὲν με συνέδραμε. Ἀλλὰ τὸ ξίφος μου ἀνυπομονεῖ νὰ ἐξέλθῃ τῆς θήκης του.

ΚΑΡ. Βδελύττομαι νὰ διασταυρώσω τὸ ξίφος μου μ' ἐκείνο ἐνὸς ἀχρείου ληστοῦ, ἐνὸς δολοφόνου!

ΜΑΡ. Ληστής! Δολοφόνος! Ναι, οὕτως ἠθέλητε τὸ πεπρωμένον ἀλλ' ἔλθε, ἄς μονομαχήσωμεν ὡς ἐμπρέπει εἰς εὐγενεῖς ἰππότας. (Ξιφουλκεῖ).

POB. Μὴ πρὸς Θεοῦ! Μὴ κινδυνεύσης με τοιοῦτον ληστὴν. (Ἡ Ἀδελαΐς τρέχει καὶ βοηθεῖ τὸν πατέρα της).

ΚΑΡ. Ὅχι! ἄς τιμωρήσω τὸν αἰσχρὸν δολοφόνον.

ΜΑΡ. Ἀθλιε! Ἐμπρός. (Εἰσέρχεται ἡ περίπολος).

ΚΑΡ. (Τῇ περιπόλῳ). Συλλάβετε τοῦτον τὸν κακοῦργον. Εἶναι ὁ Μάρκελλος.

ΜΑΡ. Ὑπερσπίσου, ἢ σὲ φονεύω. (Ἐνῶ μονομαχοῦσι, δύο στρατιῶται ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ἀρπάζουσι τὸν Μάρκελλον). Ἀχ! ἀπωλέσθην.

ΚΑΡ. Ἐπιτηρήσατέ τον ἀσπηρῶς. Εἶναι κακοῦργος ἐπικίνδυνος, δραπέτευσας ἐκ τῶν φυλακῶν.

ΜΑΡ. Τώρα βεβαίως ἡ λαιμητόμος με περιμένει. Κάρολε, μὴ με καταρασθῆς, μὴ βρῆνῃς τὴν μνήμην μου· συγχώρησον μετανοοῦντα δολοφόνον.

ΚΑΡ. Ἡ ψυχὴ μου σὲ ἀποστρέφεται, οὐχ ἦτιον σὲ συγχωρῶ· πλὴν ζήτησον συγχώρησιν καὶ ἀπὸ τοῦ ἀθῶον θυμῶ σου.

ΜΑΡ. Ναι! ἀλλὰ πῶς νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιόν σου;

POB. (Ἐρείρεται, βοηθούμενος παρὰ τῆς Ἀδελαΐδος καὶ τοῦ Καρόλου, καὶ μετ' ἀδυνατόν φωνῆς λέγει τῷ Μαρκελλῳ). Ὑπάρχουσιν ἀρεταὶ ἀγνωστοὶ εἰς σέ ὧν θέλω σοὶ δώσει ἐν δαίγμα Ὁ οὐρανὸς ἀνέβλεψε τὸν θάνατόν μου ἐπὶ τινα λεπτὰ, ἡ δὲ ψυχὴ μου, ἥτις ἐτοιμάζετο νὰ με ἐγκαταλείψῃ, ἴσταται ἐνώπιόν σου διὰ νὰ συγχωρήσῃ σὲ τὸν Μάρκελλον Ἀποθήσκω ἢ νῦν ἔρχεται, καὶ νῆξ ἡμέρα δὲν θέλει ἀνταίλλει δι' ἐμέ Συγχωρῶ τὴν χεῖρα ἥτις μ' ἐδολοφόνησε Συγχωρῶ τὸν Μάρκελλον Εἶθε . . . ὁ νόμος νὰ φανῇ πρὸς σὲ ἐπιεικῆς Εὐρίσκομαι εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τάφου, δὲν πρόπει νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ Πλάστου μνησίκακος.

ΜΑΡ. Οποία γενναία ψυχὴ! Ροβέρτε, ἰδοῦ με εἰς τοῦ, πόδας σου! Ἢδη αἰσθάνομαι ὅλον τὸ βῆρος τοῦ ἐγκλήματός μου! Εἶθε παρὰ τῷ Θεῷ νὰ εὕρω τὴν συγχώρησιν ἐκείνην ἣ ἐύρισκω παρὰ σοί. (Κλαίει).

POB. Σὲ συγχωρῶ βλέπω τὴν μετάνοιάν σου! . . . Πλησιάζατε Κάρολε καὶ Ἀδελαΐς . . . Πλησιάζατε, λέγω, διὰ τελευτηκίαν φορὰν, ζήσατε εὐτυχεῖς . . . Σὺ Κάρολε, ἐπιμελοῦ τὴν Ἀδελαΐδα μου . . . Σὺ, Μάρκελλε, γίνου ἀγαθὸς πολίτης . . . Τώρα εἶμαι εὐχάριστος . . . Ἀποθήσκω . . . Ἀπο . . . θνή . . . σκω. (Ἐκπτεῖ).

ΑΔΕΛ. ὦ! πάτερ! ὦ! δυστυχία! . . .

ΚΑΡ. Θεέ μου! Ἀθλιε Μάρκελλε, στρέψον τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πτωχικοῦ τοῦ ἐξᾠδέλου σου.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΛΟΧΑΓΟΣ ξιφῆρης καὶ οἱ ἄνω.

ΛΟΧ. Ἰδοῦ ὁ κακοῦργος. (δεικνύων τὸν Μάρκελλον). Σὺράττε σον εἰς τὰς φυλακὰς.

ΜΑΡ. ὦ! θεῖα δικαιοσύνη! παρακίρως σ' ἐγνώρισκα.

(Πλατεῖ ἡ ἀδελαΐα).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Γ'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Είρκτη' θυρών κινκλιωτός ἐν τῷ μέσῳ καὶ δύο πύλαι θύραι ἄρουσαι εἰς τὰς φυλακὰς. Αἶθος κατὰ δεξιάν. Ἐξώθεν τοῦ θυρώρου περιπατεῖ στρατιωτικὸς σκοπός.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ δεσμοφύλαξ καὶ εἰς ΔΕΚΑΝΕΥΣ.

ΑΝΤ. Τί νέα; (πρὸς τὸν Δεκανεῖα εἰσερχόμενον ἀπὸ τὸν θυρῶνα).

ΔΕΚ. Μέγας ἐρεθισμὸς, φίλε μου! ἅπαντες ἀπαιτοῦσι τὸν θάνατον τοῦ Μαρκέλλου.

ΑΝΤ. Τρόντι, σκληρὸς ἄνθρωπος! Τώρα πλέον ἔγεινε μανιώδης νομίζει ὅτι βλέπει φάσματα παραφρονεῖ. Ὅμως, νὰ σοὶ τῷ εἶπω μυστικῶς, νομίζω ὅτι αὐρίον θὰ τὸν. . . . (δηλοῖ διὰ νεύματος ὅτι θὰ τὸν καρατομήσουρ).

ΔΕΚ. Τοιαῦτα τέρατα, εἶναι ἐπιθυμητὸν νὰ ἐκλείψωσι ἐκ τῆς κοινωνίας. Ἄλλ' εἰπέ μοι, Ἀντώνιε, ὁ Μάρκελλος οὗτος, εἶναι ἀληθῶς, ὡς λέγουν, ὁ ἐξάδελφος τοῦ Συνταγματάρχου Καρόλου, ὅστις συνέλαβε τοὺς ληστὰς;

ΑΝΤ. Ναί, εἶναι πράγματι ἐξάδελφός του. Ἄλλ' ὁ Συνταγματάρχης, οὐχὶ μόνον συνέλαβε τοὺς ληστὰς ἐντὸς τῆς φυλακῶν, ἀλλ' ἀπλευθήρωσε καὶ τὴν ἀνεψίαν του, κόρην, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ οἱ κκοῦργοι ἐκράτουν εἰς τοὺς ὄχυράς των καὶ τὴν ἠνάγκάζον νὰ προσποιῆται τὴν ἄλαον.

ΔΕΚ. Ἡ θεὸς τιμωρὶα ἐπέρχεται ἐπὶ τέλους εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν κκοῦργων. . . . Ἄλλ' ἀκούω βήματα. (Παρατηρῶν ἔξω τοῦ θυρώρου). Προσοχῆ, Ἀντώνιε, ἔρχεται ὁ Γραμματεὺς τοῦ Στρατοδικείου. (Ἀπέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΛΟΧΑΓΟΣ, ΚΑΡΟΛΟΣ, ΑΔΕΛΑΪΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ,
ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ καὶ ὁ ἄλλοι.

ΛΟΧ. Ἀντώνιε, φέρε μοι τὸν Μάρκελλον. (Ὁ Ἀντώνιος πληγαίνει

καὶ ἀνοίγει τὴν δεξιὰν θύραν. Ὁ Μάρκελλος εἰσερχεται ἀλυσοδεμένος).

ΜΑΡ. Θεέ μου! παῦσον τὴν ὀργάν σου.

ΛΟΧ. Μάρκελλε, προχώρησον καὶ ἀκούσον τὴν ἀπόφασίν σου. Παροισιάστε ἄρμ. (Ἀναγινώσκων). «Συνεπεῖα τῶν τρομερῶν κκοουρηγῶν, ἀ, ὁ Μάρκελλος Φρεβάν, διέπραξε, φονεύσας μετὰ ληστρικῆς συμμορίας πολλοὺς, τέλος δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ρυβέρτον Φαβρῶ, ὅπως σφετερισθῆ τὴν περιουσίαν των, τὸ Στρατοδικεῖον καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλικὴν ποινήν. Ἡ ἀνέκκλητος αὕτη ἀπόφασις θέλει ἐκτελεσθῆ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίου Ἀρχῆς». (Πρὸς τοὺς στρατιώτας). Φέρτε ἄρμ.

ΜΑΡ. Ἴδου τιμωρὸς ἡ δικαιοσύνη εἰς τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἐπίστευσα. Ἴδου τὸ τέλος τοῦ κκοούργου, ἔρμηος, ἐστερημένος συγγενῶν καὶ φίλων οὐδεὶς τρέχει εἰς τὴν φωνήν του, οὐδεὶς τὸν βοηθεῖ, τὰ πάντα συναμότουςιν ἐναντίον του, καὶ ἐπὶ τέλους ταχυτέρα ἢ ἀνθρώπινος δικαιοσύνη, ἀρχίζει τὸ ἔργον ὅπερ θέλει νὰ τελειώσῃ ἡ θεία. ὦ! μητέρα μου! Ὅποια πληγὴ δι' ἐσέ, ἀν ἔζης, νὰ ἴδῃς τὸν υἱόν σου καταδικαζόμενον ὡς ληστὴν, ὡς δολοφόνον, καὶ ὀδηγούμενον ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος τῆς λαμητόμου.

ΛΟΧ. Ὄδγησάτέ τον ὅπου δεῖ.

ΜΑΡ. Οὐδὲ νὰ θρηνήσω μοὶ ἐπιτρέπεται; Ἄφετε τοὐλάχιστον νὰ λάβω συγχώρησιν τῶν ἀμαρτημάτων μου. (Πρὸς τὸν Καρόλον). Συγχώρησόν με, ἐξάδελφε, ἐὰν δύναμαι νὰ σὲ ὀνομάσω οὕτω, ναί, συγχώρησόν με. . . . ὁμολογῶ ὅτι σ' ἔβλαψα πολὺ ἰδοὺ ἡ κεφαλὴ μου, ἐκθύμανον τὴν δικαίαν σου ὀργὴν ἐπὶ ἐνὸς κκοούργου ὅστις ἠτίμασε τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας σου. (Τῇ Ἀδελαΐδι). Ἀδελαΐς. . . ἰδοὺ ὁ ἄθλιος ἀπαγωγὸς πρὸ τῶν ποδῶν σου ἐξαιτούμενος τὴν συγχώρησίν σου δύναται ἄρά γε νὰ ἀξιωθῆ τοσαύτης παραμυθίας; (Ἡ Ἀδελαΐς ἵσταται σὴντρος καὶ σιωπηλή).

ΚΑΡ. Τυχαῖαν λοιπὸν νομίζεις, ἄθλιε, τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν τῆς Ἀδελαΐδος ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ;! . . . Ἄλλ' οὐδὲν παραδόξον, διότι τί κοινὸν μεταξὺ τῆς ἰδικῆς σου καὶ τῆς ἰδικῆς τῆς ψυχῆς; Τί κοινὸν μεταξὺ ἀπαγωγῆς καὶ θύματος, μεταξὺ δολοφόνου καὶ ὀρφανῆς, μεταξὺ δαίμονος καὶ ἀγγέλου;! . . . Ἡ Ἀδελαΐς, ἄθλιε, ἐν τῇ τελευταίᾳ τοῦ βίου σου στιγμῇ, μὴ βλέπουσα εἰς σέ, ἢ ἕνα συγγενῆ κατάδικον, ἕνα θεῖον, μέλλοντα δι' ἀτίμου θανάτου νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν ἄτιμον ἄνθρωπον, ἔσπευσε νὰ σε καλέσῃ θερμῶς νὰ τὴν ὀδηγήσω ἐνταῦθα ἵνα παρακαλέσῃ τὸν θεῖον συγχωροῦσα τὸν Μάρκελλο. . . ἄφρονος ὡς ἡμῶν ψυχῆ, ζήτησον, μετὰ συντετριμμένης καρδίας, ἄφεσιν τῶν ἀνηκούστων κκοουρηγμάτων σου παρὰ τοῦ Παναγᾶ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΛΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΚΑΤ' ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ

Θεοῦ Θεοῦ. (Τῇ Ἀδελταῖδι). Ἀδελταί, ἄγωμεν, καὶ σφύροντες τὰς ἀλήθεις τὸν πῆλον ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, δικτηροῦντες ἀνεξάλειπτον μόνον τὴν μνήμην τοῦ ἐνζρέτου πατρός σου, ἃς στρέψωμεν πᾶσιν μέριμναν εἰς τὴν μέλλουσαν ἀποκατάστασίν σου. (Ἀπέρχεται μετὰ τῆς Ἀδελταῖδος, ὁ Μάρκελλος κάθηται ἐπὶ τοῦ λίθου).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΔΥΟ ΛΗΣΤΑΙ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΔΕΚΑΝΕΥΣ, ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ, ΔΟΧΑΓΟΣ καὶ ὁ ἔνω.

ΔΟΧ. Ἀντώνιε, φέρε τοὺς δεσμίους. (Ὁ Ἀντώνιος πληγαίνεσθαι καὶ ἀνοίγει εἰς τοὺς ληστὰς οἱ λησταὶ εἰσέρχονται ἀλυσσοδεμένοι).

ΓΕΩΡ. (Τῷ Φραγκίσκῳ). Διὰ τελευταίαν φορὰν, ἔλθε, υἱέ μου, νὰ σ' ἀσπασθῶ.

ΦΡΑΓ. (Τῷ Γεωργίῳ). Υἱός σου!!! Σὺ δὲν εἶσαι πατήρ μου, ἀλλὰ δῆμιός μου· σὺ εἶσαι ἡ σίγισ τῶν ὄσων πάσχω. Ἄν δὲν με προέτρεπες ν' ἀσπασθῶ τὸν ληστρικὸν βίον, τῶρα δὲν ἤθελον εἶσθαι εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ ἰκρίωματος. . . . ναι. . . . τοῦ ἰκρίωματος τοῦ ὁποίου τὸ μόνον ὄνομα τρέμω. . . . ἂν εἶχον γνωρίσῃ τὴν βεβήτητα τοῦ ἐγκλήματος, ἤθελον σὲ κατασπαράξει με τὰς ἰδίαις μου χεῖρας τὰς ὁποίας, κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἠσπάζεσθαι. . . . τῶρα, βλέπεις, ἄλλιε, τοῦτο τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐφίλει τὰς περσιὰς σου, γοερῶς ἐκπέμπει κατὰ σοῦ μίριαν ἀράς. . . . πῶς εἶναι μία μάχηρα ὅπως δι' αὐτῆς διαφύγω τὰ ἔμματα τῶν ἀνθρώπων; Ἴδου, ἄλλιε πάτερ, τὰ ἀποτελέσματα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν μοὶ ἔδωκας· ἰδὺ ὁ δῆμιος περιμένων νὰ με ἀποκεφαλίσῃ, καὶ σὺ ἐρχεσαι νὰ σ' ἀσπασθῶ; ! ὦ! φύγε! Σὲ καταρῶμι.

ΜΑΡ. Πόσον μισιτὴ κατήντησον ἡ ζωὴ μου· ἡ τελευταία σας ὄρχ ἐστήμανε καὶ ἡ ἰδική μου παρατείνεται. . . . ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον. (Ἐξέρχεται ὁ δῆμιος ἐκ τῆς μεσαίας θύρας).

ΔΟΧ. (Πρὸς τοὺς ληστὰς). Ἐμπρὸς, ἀκολουθήσατε τοὺς φίλικας. (Πρὸς τοὺς στρατιώτας). Ἐμπρὸς, μάρι. (Οἱ λησταὶ ἐξέρχονται συνροδούμενοι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, οἱ δὲ ἄλλοι ἀπέρχονται, εἶτα πλησιάζει τὸν Μάρκελλον) Σὺ ὑπαγε εἰς τὴν εἰρηκτὴν σου Ἐνδοῦς ὁ Πρίγκιψ εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ συγγενοῦ σου Κάρλου, ἡμερολόγιον νὰ ἐκτελεσθῆ αὔριον τὴν νύκτα ἡ Θανατικὴ ποιή σου, μὴ μὴν μιστῶν. (Ἀπέρχεται ἐκ τοῦ μέσου).

ΜΑΡΚ. Τί ἤκουσα; Αὔριον θ' ἀποθάνω, αὔριον δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον! Ναι, δικαίως, διότι ἠτίμασα τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μου· ἡ σκληρὰ αὐτὴ χεὶρ ἐθάφη εἰς τὸ αἶμα ἐνὸς ἐξιδέλου. (Μικρὰ παιδίον). Ἄχ! τὸ πιστόλιον τὸ ὁποῖον ἔχω κεκρυμμένον, ἃς με ἀπαλλάξῃ τοῦ ἀτίμου θανάτου. (Προσπαθεῖ νὰ τὸ ἐξάξῃ ἐκ τῆς ζώνης, ἀλλὰ δὲν δύναται). Ἀνάθεμα! ὦ λύσσα! Δὲν δύναμαι. . . . Αἱ ἀλύσεις μ' ἐμποδίζουν. . . . Εἶναι πεπρωμένον, λοιπόν, ν' ἀποθάνω ἐπὶ τῆς λαιμητόμου! (Καλύπτει τὸ πρόσωπόν του με τὰς χεῖράς του καὶ μένει ἀκίνητος ὡς παράφρων).

ΔΕΚ. (Εἰσερχόμενος). Ὁ δυστυχὴς! με λυπεῖ.

ΑΝΤ. Ἄφρησε, ἀδελφε, τοιοῦτοι ἄνθρωποι πρέπει νὰ τιμωρῶνται.

ΔΕΚ. Ἀπικτεῖται ὅμως σύντονος προσοχή.

ΜΑΡ. (Μετὰ μικρὰν σιωπὴν παραφερόμενος). Μῆτερ. . . . πλησίον. . . . εἶμαι ὁ υἱός σου. . . . δὲν με ἀναγνωρίζεις; ἔλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μου. . . . Ἀλλὰ τί; φεύγεις; με καταράσαι; πρὸς Θεοῦ, σὲ ἐξορκίζω, μῆτερ, μῆτερ!!!! (Πίπτει χαμαὶ ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ Δεκαρεὺς τρέχουν νὰ τὸν βοηθήσωσιν, ἀλλ' αὐτὸς ἐγείρεται μεθ' ὀρμῆς). Φύγετε, μὴ με πλησιάσητε, φθάνει, παύσατε, τέλος, τοῦ νὰ με τυραννεῖτε· δὲν ἀκροῦσιν αἱ τοσαῦται βράσαναι τὰς ὁποίας ὑποφέρω; Ὅχι, λιθοβολήσατε τὸν Μάρκελλον, σφάτε τον, ναι, ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, διότι εἶναι ἄτιμος, διότι εἶναι δολοφόνος.

ΑΝΤ. Μάρκελλε, δι' ἀγάπην Θεοῦ, δὲν δύναμαι πλέον ν' ἀνθέξω, θὰ με κάμη ν' ἀποθάνω. (Τῷ Δεκαρεῖ). Ἄνδρες, ὑπαγε. (Ὁ Ἀνδρέας ἀπέρχεται). Ἐχεις κάμμιαν ἐπιστολὴν νὰ μοὶ δώσης;

ΜΑΡ. Ὅχι, ἐν μόνον θὰ σὲ παρακαλέσω, νὰ στείλῃς τὴν ἐπιστολὴν ἣν σοὶ ἔδωκα πρὸς τὸν Κάρλον καὶ νὰ με ἀφήσης ἐπὶ ὀλίγας στιγμάς μόνον.

ΑΝΤ. Ἡ ἐπιστολὴ ἐστάλη ὡς πρὸς τὸ δεῦτερον εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀδειαν τοῦ Συνταγματάρχου, ὁ ὁποῖος μάλιστα νομίζω νὰ ἐρχεται. Κύριε Μάρκελλε, ἐλπίζω ὅτι θὰ σοὶ φέρω καλὴν εἰδησίαν. (Ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ θυρώρου).

ΜΑΡ. Δὲν δύναμαι νὰ ὑψώσω τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸν Κάρλον τὸν ὁποῖον τοσοῦτον ἐβλαψα. Ὅποια γενναία ψυχὴ! καὶ πόσον μοχθηρὰ ἡ ἰδική μου. (Κάθηται κρύπτων τὸ πρόσωπον με τὰς χεῖράς).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΚΑΡΟΛΟΣ και ὁ ἄνω.

ΚΑΡ. Μάρκελλε, αἰσθάνομαι τὴν θέσιν σου, τὴν ταρχὴν τῆς συνειδήσεώς σου, ἀλλὰ . . .

ΜΑΡ. Μὴ προθέῃς εἰς τοὺς δικαίους λόγους σου· ἡ ἐπιχειρήματα καταδίκην εἶναι δικαία, οὐδ' αὐτὸς ὁ θάνατος ἀρκεῖ νὰ τιμωρήτῃ ἐν τοιοῦτον τέρξ.

ΚΑΡ. Ἡ ἀληθὴς μετάνοια ἀρκεῖ μόνη νὰ ἐκπλήνῃ τὰς κηλίδας τοῦ ἀθώου αἵματος τὸ ὅποιον ἡ χεὶρ σου ἔκαμε νὰ βεῖται.

ΜΑΡ. Τέλος πάντων ἡ τελευταία μου ὥρα ἐσήμανε, μὴν χάριν ζητῶ, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία, νὰ μείνω ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς μόνος ὅπως συνέλθω εἰς ἐμυτὸν, συγκεντρώσω τὸ πνεῦμά μου καὶ ζητήσω συγχώρησιν παρὰ τῷ Θεῷ ὃν ἐκ γενετῆς μου περιεφρόνησα, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξίν οὐδέποτε ἐνεθυμήθην.

ΚΑΡ. Μάρκελλε, φθάνει, θὰ δοκιμάσω εἰσέτι τι. (*Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ θυρώρου*).

ΜΑΡ. Ὅχι, ὄχι· ἡ ὑπαρξίς εἰς ἐμὲ εἶναι βάρος ἀφόρητον . . . ἀποστρέφομαι καὶ αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. (*Παρατηρῶν τὸν Ἀρτώριον εἰσερχόμενον*). Ἀντώνιε, σὲ βλέπω συυθρωπὸν.

ΑΝΤ. Ἐγώ; ὅπως διόλου. (*Καθ' ἑαυτὸν*). (Καὶ νὰ ἤξευρεν ὁ δυστυχὴς ὅτι ἡ λαιμητόμος εἶναι ἕτοιμος). Μάρκελλε, διετάχθην νὰ λύσω τὰς ἀλύσεις σου. (*Τῷ ἀφαιρεῖ τὰς ἀλύσεις εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκούεται ἔσωθεν ἤχος τυμπάνου καὶ ψαλμοὶ νεκρώσιμου*).

ΜΑΡ. Τί εἶναι;

ΑΝΤ. Ἐξετελέσθη ἡ θανατικὴ ποινὴ, καὶ ἡ θρησκεία ἐπικαλεῖται τὴν θεῖαν εὐσπλαγχνίαν ὑπὲρ ἀναπαύσεως ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἔγειναν θύματα τῆς μοχθηρίας των ψυχῆς.

ΜΑΡ. Ἄφες με, σὲ παρακαλῶ, πρὸς στιγμὴν μόνον. (*Ὁ Ἀρτώριος ἀπέρχεται*). Ἴδού λοιπὸν τὸ ἔγκλημα τιμωρούμενον· ἦδη οἱ συναυτοῦργοί μου ἔπεσον ὑπὸ τὸν πέλεκυ τοῦ θημίου, καὶ μόνον δι' ἐμὲ δὲν ἐσήμανεν ἡ τελευταία ὥρα. Βεβαίως ἡ θεία δίκη, καταμετροῦσα τὸ μέγεθος τῶν κακουργημάτων μου, θέλει εἰσέτι νὰ παρατείνῃ τὰς ἡμέρας μου ὅπως αἱ τύψεις τοῦ συνειδότου κατασπράττωσι τὴν καρδίαν μου ὡς ἐσπάραττον ὑπὸ τὴν μάχαιράν μου ἐκείνη τῶν ἀθῶων θυμάτων μου. Πάντες ἐγκαταλείπουν τὸν ἐγκληματίαν, μὴν ἡ θρησκεία δὲν ἐγκαταλείπει αὐτόν. Αὕτη μόνη εἰς τὰς τρικυμίας τῆς τύχης· εἶναι σημεῖον ἐλπίδος· αὔριον ἴσως καὶ ἐγὼ θὰ ἐπικαλοῦμαι ταύτην εἰς ἃν οὐδέποτε ἤλπισα· πρὸ ὀφθαλμῶν μόνον εἶχον τὸ ἔγκλημα, τὴν αἰσχροκερδείαν, καὶ

αὐτὴ τώρα με ὀδηγεῖ εἰς τὴν λαιμητόμον. (*Παύου οἱ ψαλμοὶ*). Μάρκελλε, ἀθλία ψυχὴ, τί ἐκέρδισας ἐκ τῶν τοσοῦτων σου ἐγκλημάτων; Ἀφήρπασας εὐγενὴ κόρην ἐκ τῶν ἀγκαλιῶν τοῦ πατρός· τῆς, κατέστῃσας οὐτὴν ὄρφανην, ἔβηξας τέλος τὰς χειρὰς σου εἰς τὸ ἀθῶον αἷμα τοῦ ἐξαδέλφου σου. Καὶ πρὸς τί; Χάριν τῆς μουσικῆς αἰσχροκερδείας σου. Ἦδη ἔμεινας παρὰ πάντων ἐγκαταλειμμένος, οἱ συγγενεῖς· σ' ἀποστρέφονται, ἡ κοινωνία σὲ στιγματίζει, θεῖοι καὶ ἀνθρώπινοι νόμοι σὲ καταδικάζουσι καὶ ἀποθηνήσκεις ἐπονείδιστον θάνατον, μόνην σου κληρονόμην ἐγκαταλείπων τὰς ἐπὶ τῆς μνήμης ἀράς τῆς κοινωνίας, καὶ ἦδη, ἄθλιε, τὸ θάρρος ὑπερ εἶχες, ὅταν ἐσχεδιάζες τὰ στυγερά κακουργήματα τὰ σου, σὲ ἐγκαταλείπει; . . . Ἀφίνεις νὰ σὲ σύρουν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, καὶ δὲν ἔχεις τὴν τόλμην νὰ κόψῃς τὸ νῆμα τῆς ἀθλίας ζωῆς σου; . . . Ἄλλ' ὄχι, τὸ θάρρος δὲν μ' ἐγκαταλείπει. Ὅχι, δὲν θέλω ἀποθάνει τοσοῦτον ἀτίμως. (*Ἐξάγων τὸ πιστόλιον*). Ἦδη εἶμαι μόνος, μοὶ ἀφῆρσαν τὰς ἀλύσεις καὶ δύνανται ν' αὐτοχειρισθῶ. Ὅχι, ἄθλιε δῆμιε, δὲν θέλεις βάψει τὰς χειρὰς σου εἰς τὸ αἷμά μου! . . . Σκεῖα τοῦ Ῥοβέρτου! ἡ χεὶρ ἐκείνη ἥτις σοὶ ἀφῆρσε τὴν ζωὴν, θέλει κάμει νὰ βεῖται τὸ αἷμά μου· ἐγὼ δ' ἄτιμος δολοφόνος θέλω ἐκδικήσαι τὴν μνήμην σου· ἐγὼ, ναί, ὁ ἴδιος θέλω χύσει τὸ αἷμά μου. Ἐγὼ ὅστις ποτὲ δὲν ἐσκέφθην τὴν θεῖαν δικαιοσύνην, ὅστις ἔρθασα νὰ βλασφημήσω καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν, ναί, περιεφρόνησα τὴν θρησκείαν. . . Ἄχ! Θεέ μου! συγχώρησόν με! . . . (*Ἐσωθεν ἀκούονται φωναί*). (Μάρκελλε, Μάρκελλε). Ὅποιαί φωναί!!! Ἐρχονται νὰ με σύρουν εἰς τὴν λαιμητόμον! . . . Τὸ πᾶν τετέλεσται. Μάρκελλε ἐκεῖ. (*Ἀπελπισ τρέχει εἰς τὴν φυλακὴν φωνάζων ἔσωθεν*). Μάρκελλε! ἀπόθانون! . . . Ῥοβέρτε! ἐκδικήθητι! (*Πυροβολεῖ*).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

ΚΑΡΟΛΟΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ, ΛΟΧΑΓΟΣ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ ΔΕΚΑΝΕΥΣ,

εἶτα ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ τετραυματισμένος.

(*Ὁ Ἀρτώριος, Λοχαγὸς καὶ Δεκανεὺς τρέχουν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μαρκελλίου τὸν ὁποῖον φέρουσιν ἡμιτεθνεῶτα καὶ τὸν καθίζουσι ἐπὶ τοῦ ἴθους*)
ΙΑΚΩΒΕΛΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
Μάρκελλε, θάρρος, σοὶ φέρω τὴν χάριν. (*Ὅπισθοχωρῶν*). Θεέ μου! τί βλέπω;

ΜΑΡΚ. Κάρολε, ἰδοὺ φονευθεὶς ἰδιοχείρως δικαίως
ἀποθνήσκω Κάρολε μὴ μὲ καταράσῃ κατὰ τὰς
τελευταίας μου στιγμὰς ἐπικαλέσθητι τὴν Θεὴν εὐσπλαγ-
χνίαν ἐπὶ τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς. Κάρολε πλησίασον...
ἐλθέ ἂ πο θνή σκω (Ἐκπνέει).

ΚΑΡ. Ἴδου ἡ Θεία δικαιοσύνη ἀμείλικτα ἐπέπεσεν ἐπὶ τοσούτων κα-
κουργημάτων. (Εἰκὼν ἀνάλογος).

(Πίπτει ἡ αὐδαία).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Δ΄ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΙΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ